

the
neuron
stimulating
zine

chi
me
res

[Τέλιος 028] - [270512] - [6avayticia xapic avrthpud]

i am the cover...

- .03 το ημερολόγιο ενός τρελού [comzeradd]
- .04 άστεγος με προοπτική [χαρά βογαζιανού]
- .06 verstehen [chura char]
- .08 είσαι άστεγος; είσαι in! [εροέσσα]
- .09 παράλληλο σύμπαν [μαρία κατσοπούλου]
- .10 άστεγες καρδιές [πετρούλα]
- .12 μαθήματα μελλοντικής ιστορίας [maleducateur]
- .13 για να μη νιώσεις τύψεις [animus]
- .14 νάπολη [έλενα τζούλια]
- .16 Limit του Φρανκ Σέτσινγκ [by seitanakos aka πτωχός γιώργος]
- .19 cinema vs 3D [barhomet]
- .22 το ζεϊμπέκικο του αρχαγγέλου [βούλα χριστοδουλάκου]
- .23 ένα άλμα [μαρίνα αποστόλου]
- .24 περπατώ ξανά εκεί [μυρτώ]
- .25 έρχεται πάντα ένα πρωί που ξυπνάμε πιο μόνοι [σελήνη]
- .26 οι μελλοθάνατοι [παλιό φλασκι]
- .27 εναγωνίως. εναντιθεση. [βάσια τσώτσου]
- .28 ποιήματα και χιμαιρες - κώστας ρεούσης [ν.γ. λυκομήτρος]
- .30 ψι ψι γιοκ [ξένια κακάκη]
- .32 λέξη κλειδι [νικόλας σμυρνάκης]
- .33 σαρκόφυτα [laura p.]
- .34 λούμπεν ρομάντζο [δημήτρης ροβολάς]
- .36 πονώντας προβλεπόμενα [γιώργος μανάδης]
- .38 θολό [αντώνης κωνσταντάρας]
- .40 μεταξύ χάους κι ονείρου [δημήτρης πλάντζος]
- .42 σκηνή #3979 [κόντσα φλόρες]

το ημερολόγιο ενός τρελού [comzeradd] 🐾🚲

Περπατώντας στον δρόμο, τουλάχιστον στο κέντρο της Αθήνας και στις περισσότερες Ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, αν σηκώσουμε το βλέμμα μας πολύ πιθανόν να εντοπίσουμε σε κάποια κολόνα κάποια κάμερα παρακολούθησης. Είτε έχει τοποθετηθεί για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας, είτε για λόγους ασφαλείας, έχουμε μια άμεση αντίληψη της διαδικασίας παρακολούθησης ακριβώς επειδή η κάμερα είναι ένα από αντικείμενο.

Οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν και είναι αρκετά ευαίσθητοι σε τέτοια ζητήματα. Ακόμα θυμάμαι ομάδες ανθρώπων να σπάνε και να καταστρέφουν κάμερες, που έμειναν ως ενθύμιο απ' τους ολυμπιακούς αγώνες για να "ελέγχουν την κυκλοφορία". Παρόμοιες αντιδράσεις δεν είχαμε - ούτε έχουμε, τουλάχιστον σε τόσο μαζικό βαθμό, όταν αντίστοιχες διαδικασίες παρακολούθησης συμβαίνουν στον ψηφιακό κόσμο. Ίσως επειδή οι μέθοδοι παρακολούθησης δεν είναι τόσο απτοί και παρατηρήσιμοι όσο μια κάμερα.

Εδώ και σχεδόν έναν χρόνο έχει ψηφιστεί και στην Ελλάδα ο περίφημος νόμος που αφορά το data retention, δηλαδή την παρακράτηση δεδομένων. Με απλά λόγια όλοι οι πάροχοι ψηφιακών υπηρεσιών, είτε μιλάμε για τους παρόχους internet είτε για τους παρόχους κινητών και σταθερών τηλεπικοινωνιών, είναι υποχρεωμένοι να καταγράφουν την κίνηση μας και να συντηρούν τα αρχεία αυτά για έναν χρόνο. Τα δεδομένα που παρακρατούνται είναι ουσιαστικά τα πάντα, εκτός του περιεχομένου. Δηλαδή οι διευθύνσεις IPs με τις οποίες επικοινωνούμε, τα websites που μπαίνουμε, οι τηλεφωνικοί αριθμοί που καλούμε ή μας καλούν και τα στοιχεία ώρας και τοποθεσίας απ' όπου τα κάνουμε όλα αυτά. Οποιαδήποτε στιγμή ο πάροχος σου μπορεί να δει την διαδικτυακή και τηλεφωνική σου και κίνηση για τους τελευταίους δώδεκα μήνες. Και αυτό δεν εφαρμόζεται μόνο σε μια μικρή μειοψηφία που θεωρείται ύποπτη ή επικίνδυνη (όχι πως αυτό θα ήταν δικαιολογία) αλλά σε όλους μας. Αρκετά τρομακτικό ε; Κι όμως συμβαίνει ήδη [1].

Ας αρχίσουμε λοιπόν σιγά-σιγά να γινόμαστε λίγο πιο καχύποπτοι για το τρόπο που χρησιμοποιούμε το διαδίκτυο. Οι "ψηφιακές" κάμερες έχουν μπει στη θέση τους και δουλεύουν συνεχώς. 🕸

every breath you take
every move you make
every bond you break
every step you take

I'll be watching you

[1] <http://s.autoverse.net/retentiongr>

άστεγος με προοπτική [χαρά βογαζιανού]

Ακούει τα κουρασμένα του βήματα και κοιτάζει την προοπτική στις πλευρές του καρτσιού του. Προσπαθεί να εξαφανίσει νοητά από το οπτικό του πεδίο τα περιεχόμενα του καρτσιού που καλύπτουν τις γωνίες και να παραλληλίσει την προοπτική του καρτσιού με την προοπτική του δρόμου. Σε κάθε λακκούβα που συναντάει ωστόσο τα σημεία φυγής του δρόμου και του καρτσιού τέμνονται. Οι παλιές συνήθειες δε χάνονται... από τα 17 του που ο δάσκαλος του ελεύθερου σχεδίου τους είχε μιλήσει για την προοπτική κάθε αντικείμενο είχε μετατραπεί σε φορέα νοητών αξόνων.

Στριβει τη Στουρνάρη. Κοιτάει το κτίριο του Πολυτεχνείου και την Πατησίων και η ταϊνιά της ζωής του γυρνάει μέσα στο μυαλό του προς τα πίσω στο ίδιο χιλιοπαιγμένο κεφάλαιο. Νοέμβρης του 2006: να περπατάει γρήγορα στην προσπάθεια να προλάβει έναν φίλο που είδε μέσα στην πορεία, να σκοντάφτει πάνω σε μία κοπέλα και να αρχει να ζητήσει συγγνώμη χάνοντας τα λόγια του αντικρίζοντας για πρώτη φορά αυτό το χαμόγελο. Το χαμόγελο που έψαχνε μετά σε όλη την πορεία και που όταν το ξαναβρήκε το είδε να χάνεται απότομα μέσα στις πρώτες σταγόνες δακρυγόνων. Το είδε όμως αργότερα να ξεπροβάλλει κομπιασμένο καθώς του έδινε πίσω το μοναδικό του φουλάρι. Από τότε το έβλεπε συνέχεια...τον πρώτο καιρό. Για άλλη μια φορά αναρωτιέται πέρα από το τι έκανε εκείνη στην πορεία, πόσο διαφορετική θα ήταν ίσως η ζωή του αν δεν είχαν πέσει δακρυγόνα σ' εκείνη την επέτειο του Πολυτεχνείου.

Αυτός δευτεροετής φοιτητής της Αρχιτεκτονικής στο ΕΜΠ. Οι γονείς του με το ζόρι τα έβγαζαν πέρα στο χωριό για να του στέλνουν λεφτά αλλά το πρόσωπό τους φωτιζόταν όταν τους ρώταγαν τι έκανε ο γιος τους. Αυτή πρωτοετής στη Νομική. Ο πατέρας της βουλευτής και πρώην υπουργός. Η μητέρα της καταναλώτρια και σύμβουλος της για το πώς να σταθεί ως κόρη πολιτικού και μελλοντική δικηγόρος στην υψηλή κοινωνία. Ο μόνος λόγος που τον δέχτηκε αργότερα ως γαμπρό της δεν ήταν ούτε η καταγωγή του, ούτε το γαλανό παιδικό βλέμμα του - στο οποίο χωρίς να το ξέρει οφείλονται κάποια από τα παραπάνω γεύματα που του δόθηκαν τελευταία στο συσσίτιο. Το προικόσημό του ήταν το βραβείο του στον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για την ανακατασκευή του κέντρου της Αθήνας και η θέση που θα μπορούσε να πάρει στην τεχνική εταιρία που κάλυπτε τις μίζες του κύριου βουλευτή.

Παντρεύτηκαν και η νεοχρισμένη δικηγόρος που έβλεπε τη θέση του πατέρα της να τρέμει, θεώρησε ότι δεν έπρεπε να αφήσει να διαφανεί κάτι στην κάστα τους. Αυτός λάτρευε το χαμόγελό της. Το χαμόγελό της όμως κράταγε όσο οι πιστωτικές του κάρτες μπορούσαν να αντέξουν το βάρος ενός αυτοκινήτου, μιας δεξίωσης, ενός ταξιδιού στις Άλπεις. Ο ίδιος είχε αρχίσει να κουράζεται από αυτή τη ζωή και από την υποκρισία που συναντούσε κάθε μέρα. Η ίδια τον διαβεβαίωνε ότι κάποια στιγμή θα άλλαζαν τρόπο ζωής, ωστόσο έπρεπε πρώτα να δικτυωθεί μέχρι να ανοίξει το δικηγορικό της γραφείο. Και όντως αλλάξαν τρόπο ζωής όταν όμως δημοσιεύτηκαν οι οικονομικές συναλλαγές της εταιρίας του με τον πατέρα της. «Πρέπει να προστατεύσουμε τα συμφέροντα της εταιρίας μας και κάτι τέτοιο είναι αδύνατο εάν τα μέσα ανακαλύψουν τη συγγενική σχέση ενός στελέχους μας με τον πρώην υπουργό» του είχαν πει από την εταιρία εξαναγκάζοντάς τον σε παραίτηση. «Πρέπει να προστατεύσω την οικογένειά μου και θέλω δίπλα μου κάποιον με σταθερή οικονομική επιφάνεια για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο» του είχε πει αυτή.

'Όλα αυτά σε μια εποχή που η αγορά ασφυκτιούσε και το μένος προς τους πολιτικούς

αυξανόταν μέρα με τη μέρα. Ποτέ δεν ήθελε κάτι πέρα από ένα και μόνο χαμόγελο. Τελικά κατέληξε εξαιτίας αυτού του χαμόγελου να του κλείνει κάθε επαγγελματική πόρτα λόγω της συγγένειας του με το βουλευτή. Ξεκίνησε να πουλάει αντικείμενα αξίας από το σπίτι για να καλύψει τις πιστωτικές κάρτες, ενώ παράλληλα συνέχιζε να ψάχνει για οποιαδήποτε δουλειά. Όταν δεν του έμενε τίποτα άλλο να πουλήσει παρά μόνο το σπίτι εμφανίστηκε αυτή διεκδικώντας το ως τελευταία εκκρεμότητα του διαζυγίου. Της το έδωσε αμαχητί. Δεν άντεχε να ταχθεί απέναντί της στη διαδικασία της διεκδίκησης.

Έπιασε δουλειά σ' ένα φαστφουντάδικο για κανένα εξάμηνο και έμενε σε ένα υπόγειο κάπου στην Κυψέλη. Δεν του είχαν απομείνει φίλοι-αυτούς που είχε από την σχολή τους είχε κάνει πέρα η σύζυγός του με τον τρόπο της, ενώ με τους γονείς του μιλάγε πολύ αραιά λέγοντάς τους πως χώρισε με κοινή συναίνεση και είναι καλά. Δε μπορούσε να επεκταθεί σε όλη την αλήθεια. Όταν απολύθηκε και από αυτή τη δουλειά λόγω περικοπών συνέχισε να μένει για λίγο στο υπόγειο μέχρι να σωθούν τα ελάχιστα χρήματα από το βοήθημα του ταμείου.

Το πρώτο βράδυ που έφυγε από το υπόγειο κοιμήθηκε στην παραλία, το δεύτερο τον πήρε ο ύπνος καθισμένο σ' ένα παγκάκι στο πάρκο. Το τρίτο βράδυ κατάλαβε ότι έπρεπε να βρει κάποιο σταθερό σημείο στο οποίο ίσως και να μπορούσε να αφήνει σταθερά κάποια πράγματα για να κοιμάται. Ουμήθηκε την απαξίωση με την οποία γυρνούσε το κεφάλι της αυτή όταν πέραναν από κάποια σημεία της Αθήνας όπου έμεναν πολλοί άστεγοι και άρχισε να αναζητά ανάμεσά τους το καταλληλότερο. Παράλληλα είχε αρχίσει να μαζεύει μέταλλα και να τα πουλάει για να βγάλει κάτι να φάει ή για να πάρει τηλέφωνο τους γονείς του να τους πει ότι νοιώθει περίφημα. Κάποιες φορές δεν έτρωγε για μέρες και μάζεψε λεφτά για να νοικιάσει ένα δωμάτιο σε κάποιο ετοιμόρροπο ξενοδοχείο όπου θα μπορούσε να κάνει μπάνιο. Τον πρώτο καιρό μέτραγε και πόσες ημέρες ζούσε έξω στο δρόμο.

«Η ελευθερία μου είναι στις σόλες των αληθικων παπουτσιών μου». Θυμάται τον στίχο της Γώγου καθώς κοιτάζει τα τρύπια επώνυμα παπούτσια του. «Η ελευθερία μου θα μείνει άστεγη σε λίγο καιρό που θα έχουν λιώσει τελείως οι σόλες» σκέφτεται και χαμογελάει. Υπολογίζει πως αν δε φάει για τρεις ημέρες ακόμη και βρει κάτι να πουλήσει θα έχει λεφτά για να πάει στο χωριό του. Για πάντα. Χωρίς να εξηγήσει σε κανέναν το πώς και το γιατί. Ξανακοιτάει τα παπούτσια του. Όχι, όχι δε γίνεται να τον δουν με αυτά τα παπούτσια οι δικοί του. Θα πρέπει να εξηγήσει και το πώς και το γιατί...

Μέσα στο καρότσι του διακρίνονται αλουμινένια κουτάκια, γυάλινα μπουκάλια, δυο-τρία βιβλία (τα οποία πρώτα θα διαβάσει και μετά θα πουλήσει), μερικά ρούχα, κάποια χαρτόνια και ένα πόμολο. Το πόμολο το βλέπει ως τρόπαιο. Με την κλοπή του εκδικείται απατηλά την εύπορη «καλή» κοινωνία (κλέβει σπάνια και μόνο από προκλητικά εύπορα σπίτια) ενώ επιμένει να το συσχετίζει –για άγνωστο λόγο– με το μάθημα Αντοχή Υλικών που έκανε στο Πολυτεχνείο, θεωρώντας πως τίποτα δεν πάει χαμένο.

Σηκώνει το βλέμμα του και κοιτάει με υπερηφάνεια. Έφτασε στο κτίριο του! Είναι το κτίριο για τον σχεδιασμό του οποίου είχε πάρει εκείνο το βραβείο. Ένα δάκρυ χάνει το δρόμο του μέσα στα γένια του. Σήμερα θα κοιμηθεί στο κτίριο του. Εκεί, κάτω από τη μαρμάρινη πλάκα όπου είναι χαραγμένο το όνομά του! Σέρνει το καρότσι του ως εκεί και αρχίζει να στρώνει στο έδαφος μερικά χαρτόνια. Ξαπλώνει και κοιτάει πάλι το όνομά του στο μάρμαρο. Κλείνει τα μάτια του χαμογελαστός και προσπαθεί να θυμηθεί πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε. Δεν θυμάται... ☺

verstehen [chupa chap]

Άστεγοι! Ξέρω γι' αυτούς σκεφτηκα. Από τους αστέγους στην Σκωτία με τα σκυλιά για παρεα (έρευνες έδειξαν ότι ο άστεγος με παρέα τον σκύλο βρίσκεται σε καλύτερη ψυχολογική κατάσταση, οπότε ο κάθε άστεγος παίρνει επιπλέον επίδομα εφόσον συντηρεί σκύλο και είναι επιπλέον ένας τρόπος για να μην υπάρχουν αδέσποτα), μέχρι τους αστέγους που βλέπω κάθε φορά που περνάω από τη Νομική με το ποδήλατο.

Άλλα το μεγάλο πρόβλημα στο να γνωρίζεις πραγματικά ένα θέμα είναι αυτό που ο Max Weber το 1968 αποκαλούσε «verstehen», να καταλαβαίνεις σε προσωπικό επίπεδο. Το να σχεδιάσει το μυαλό σου το πώς νοιώθει και πώς βιώνει τις καταστάσεις κάποιος άλλος.

Όσο και να προσπαθούσα για μέρες να μπω στη θέση του άλλου δεν μπορώ. Έχω το σπίτι μου και αυτό με βάζει στην αντίθετη πλευρά. Δεν είναι μόνο η βασική ανάγκη για ασφάλεια-σπίτι που με διαφοροποιεί από τους αστέγους. Είναι και η τροφή, τα ρούχα, η προσωπική υγιεινή, τα χρήματα και τα προσωπικά αντικείμενα. Ένας άστεγος κατά βάση είναι σα μια χελώνα, μπορεί να έχει ό,τι μπορεί να μεταφέρει πάνω του. Φυσικά, σε συσχέτισμό με τα παραπάνω είναι και η υγεία και η ψυχική υγεία, η οποία επιδεινώνεται με το άγχος που έχει κάποιος.

Γιατί (δεν) μπορώ να καταλάβω έναν άστεγο:

- . Η στέγαση κάποιου του δίνει ασφάλεια, σταθερότητα, ιδιωτικότητα και μια αίσθηση υπερηφάνειας, της οποίας η απουσία γίνεται πιο ορατή όταν υπάρχει και η έλλειψη στέγης και οπότε έλλειψη υπερηφάνειας.
- . Η τροφή, τόσο σαν βασική πηγή ενέργειας, αλλά και ως επιλογή του τι τροφή θα καταναλώσεις, επηρεάζει την ζωή σου.
- . Τα χρήματα, ως φορέας επιλογών αλλά και ως μέσο ελευθερίας, είναι επίσης σε πολλές κοινωνίες κριτήριο αναγνωρισιμότητας.
- . Η ύπαρξη δουλειάς και η δυνατότητα επιλογής του αντικειμένου απασχόλησης είναι σημαντική για όλους μας. Ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζουν πιθανότητα οι άστεγοι είναι και η εύρεση σταθερής και νόμιμης δουλειάς.
- . Επίσης ένα τελευταίο κομμάτι της ζωής κάποιου που υποβαθμίζεται (αν όχι κατακρημνίζεται) είναι οι σχέσεις με συγγενείς και φίλους.

Δεν ξέρω πόσο μπορώ να αντιληφθώ τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ένας άστεγος. Κάποια μπορεί να είναι τόσο εμφανή όπως τα καιρικά φαινόμενα και άλλα όχι. Ελπίζω όμως την επόμενη φορά που θα δω και εγώ και εσείς κάποιον άστεγο να τον κοιτάξουμε με μεγαλύτερη συμπάθεια και κατανόηση.

Υ.Γ. Η παραπάνω καταγραφή βασίζεται σε ένα μεγάλο βαθμό στην ενασχόλησή μου με ξενώνες/ διαμερίσματα για άτομα με βαρύ αυτισμό. Προσπάθησα να συσχετίσω καταστάσεις και προβλήματα. Όπως είπα, μου φάνηκε βουνό το verstehen.

[issue 023] - [270512] - [chimeres.gr]

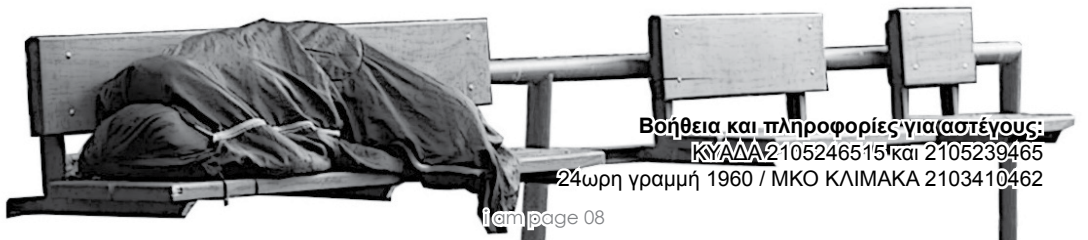
Με τη ραγδαία άνοδο του αριθμού των άνέργων, οι άστεγοι, κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα, έχουν αυξηθεί. Επίσημες στατιστικές που να καταγράφουν τον ακριβή τους αριθμό δεν υπάρχουν για πολλούς λόγους: παράνομη μετανάστευση, άστεγοι που φιλοξενούνται προσωρινά και ξαναρίχνονται στο δρόμο, ψυχασθενείς και τοξικομανείς που δεν καταγράφονται ως άστεγοι στα νοσοκομεία και στις ψυχιατρικές κλινικές ή τραγικές ιστορίες, που μοιάζουν μακρινές σε μας τους «βλομεένους» πίσω από την οθόνη του υπολογιστή μας. Τώρα που η οικονομική κρίση ρήμαξε τους μη έχοντες και πλήττει πια και τη μεσαία τάξη, εμείς οι «στεγασμένοι» στρέψαμε ξαφνικά τους προβολείς στους κατοίκους των πάρκων και των πεζοδρομίων. Το ενδιαφέρον μας δεν είναι πάντα ανθρώπινο, άλλα είναι κυρίως φόβος ότι εμείς θα είμαστε οι επόμενοι στη μίζερη αυτή λίστα...

Το θέμα όμως έχει και την άλλη πλευρά: την εκμετάλλευση της κατάστασης των αστέγων από πολλούς επιτηδείς. Πρώτοι από όλους είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης: μετά το κλάμα των Τούρκων ή των Λατίνων, τέλεια μακιγιαρισμένων ηθοποιών, η μέση νοικοκυρά θα σκουπίζει τα δάκρυα της κάθε φορά που θα διαβάζει ή θα βλέπει στην τηλεόραση την ιστορία της Μαρίας και του Γιάννη, που η μοίρα τους πέταξε στον δρόμο επειδή δεν είχαν να πληρώσουν το δάνειο και δεν μπορούσαν να συντηρήσουν το παιδί τους. Αυτή η ίδια μέση νοικοκυρά θα νοιώσει άμεσα την ανάγκη να βοηθήσει, να δώσει από το υστέρημά της στην ταλαίπωρη οικογένεια όσο διαβάζει το άρθρο ή όσο παρακολουθεί την εκπομπή. Μετά, θα ακολουθήσουν αλλαγή σελίδας ή διαφημίσεις και η συμπτώνια της θα μπει στο ίδιο συρτάρι με την αντίστοιχη για τα παιδιά της Αφρικής και για τους υπέργηρους γείτονές της, που δεν τους φτάνει η σύνταξη για να ζήσουν.

Η πιο εξοργιστική εκμετάλλευση των αστέγων είναι η επαιτεία κατ' επάγγελμα. Είναι οι ίδιοι γνωστοί σε όλους επαιτές, με την εκνευριστική μακρόσυρτη φωνή, τα σπασμένα ελληνικά και την πλασματική μίζερη όψη, που αλλάζουν σενάριο ζητιανιάς: τώρα πια δεν είναι οι γονείς του παιδιού που νοσηλεύεται στο Αγλαΐα Κυριάκου λόγω όγκου στον εγκέφαλο, άλλα είναι οι άστεγοι, που η τρόικα τους πήρε τα σπίνια. Επίσης, είναι οι γνωστοί τοξικομανείς, που δε ζητάνε πια 50 λεπτά για εισιτήριο, άλλα λίγα χρήματα για να φάνε ή να κουκουλωθούν μέσα σε μία κουβέρτα. Η αποκορύφωση έρχεται με την εκμετάλλευση παιδιών, που τα ωθούν να υποδύονται τα παιδιά αστέγων, προκειμένου να τα λυπηθεί ο κόσμος! Περνούν από μπροστά μας και μας γεμίζουν για ακόμη μια φορά ένοχες: να τους δώσουμε, γιατί είναι στ' αλήθεια φτωχοί, ή να μην τους δώσουμε, ώστε να πάψουν να επαιτούν και να αλλάζουν τελικά «εργασία»; Τάχα είναι αλήθεια ότι οι πραγματικά φτωχοί δε ζητούν με αυτόν τον υποκριτικό αναξιοπρεπή τρόπο ή είμαστε πια τόσο ανοίκειοι με τη φτώχεια και δεν μπορούμε να διακρίνουμε την πραγματική ανάγκη; Ερωτήματα που ξεπηδούν κάθε φορά που ο μέσος Αθηναίος επιβιβάζεται σε κάποιο μέσο μεταφοράς ή τους συναντά έξω από μία εκκλησία.

Το ιδανικό θα ήταν να υπήρχε Κράτος Πρόνοιας όχι μόνον στα χαρτιά, άλλα και στην ουσία. Στην Ελλάδα, ο θεσμός της οικογένειας φρόντιζε τους υποψήφιους άστεγους. Στη σύγχρονη κοινωνία, η ελληνική οικογένεια τείνει να εναρμονιστεί με τις δομές των οικογενειών άλλων Δυτικών κρατών, με αποτέλεσμα την αποξένωση μεταξύ των μελών της και την απαξίωση των «μαύρων» της «προβάτων». Η οικονομική κρίση δυσκολεύει τον νοίκιαστή να κρατήσει στο διαμέρισμα του τον οφειλέτη νοίκιων πάνω από ένα χρόνο, η συνταξιοχός μάνα δεν μπορεί πια να συντηρεί τον τοξικομανή γιο της, η πολύτεκνη σύζυγος δεν αντέχει το ζυγό του μέθυσου άνεργου συζύγου της. Η ανεργία και ο εργοδοτικός ρατσισμός απέναντι στους αστέγους δε βοηθάει καθόλου στην εύρεση εργασίας και η μίζερια γίνεται ένας φαύλος κύκλος: ανεργία-έλλειψη στέγης- μη εκπλήρωση βασικών αναγκών- δυσκολία αναζήτησης εργασίας- δυσκολία εύρεσης εργασίας- έλλειψη στέγης. Το κράτος, αναμασώντας την σίχλα του «λεφτά δεν υπάρχουν», βρίσκει μίαν ακόμη αφορμή για να μην εκπληρώσει το καθήκον του απέναντι στους εξαθλιωμένους πολίτες του. Το πρόβλημα βαθαίνει και μεταπολύεται τελικά στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Μη κυβερνητικές οργανώσεις και ιδιώτες σπεύδουν να προσφέρουν ό,τι μπορούν, άλλα έτσι ανακουφίζονται επιδερμικά οι πληγές και δεν αντιμετωπίζεται η ρίζα του προβλήματος.

Άς είναι τουλάχιστον να πάψει η εκμετάλλευση του πόνου τους... 🌐

Βοήθεια και πληροφορίες για αστέγους:
ΚΥΑΔΑ 2105246515 και 2105239465
 24ωρη γραμμή 1960 / ΜΚΟ ΚΛΙΜΑΚΑ 2103410462

παράλληλο σύμπαν
[μαρία κατσοπούλου]

[issue 023] - [270512] - [cinimesgr]

Στα συσσίτια

Η ουρά συνεχώς μεγαλώνει

Οι άνθρωποι με τα βρώμικα ρούχα

Και τα λαδωμένα μαλλιά

Είναι αόρατοι στις πόλεις

Όταν όλοι κοιμούνται

Μαζεύονται στα πάρκα

Και στους κάδους ψάχνουν

Για καθαρά χαρτόκουτα

Αδέσποτες ψυχές στο δρόμο

Περιφέρονται ήσυχα παρέα με τους

σκύλους

Και κανείς δεν ξέρει πως υπάρχουν

Τα ζωντανά φαντάσματα

Που δίπλα τους περνούν. ◦

άστεγες καρδιές [πετρούλα]

Συνήθως σκεφτόμαστε με τις ιδιότητές μας.

Αυτό που μας διαφεύγει είναι ότι
πολύ λίγες από αυτές είναι μόνιμες.

Μιλάμε με την ιδιότητα ως κάτοικοι κάποιας περιοχής,

ως εργαζόμενοι σ' έναν τομέα,

ενώ είμαστε εν δυνάμει άστεγοι,

εν δυνάμει άνεργοι, εν δυνάμει, ίσως, μετανάστες.

Οι καρδιές μας είναι άστεγες.

Δεν έχουμε πουθενά να φυλάξουμε
τα όνειρα που φεύγουν και χάνονται.

Ονειρα, ψυχές νομάδες.

Σκέψου ότι μόνο προσωρινά έχεις κάπου να μείνεις.

Είσαι εσύ ο αυριανός άνεργος, άστεγος. Μετανάστης.

Τότε ίσως δεις ότι οι άνθρωποι που μένουν στον δρόμο

είναι

η εικόνα από το μέλλον που σε γυρίζει

σε παρελθόντες χρόνους

κι επιβεβαιώνει ότι η ιστορία είναι κυκλική.

Αλλά μην κλείνεις τα μάτια. Το πρόβλημα δε φεύγει.

Αλληλεγγύη. Μόνο. Αυτό που έχουμε

είναι ο ένας τον άλλο τελικά.

Τοπικά ανταλλακτικά συστήματα, τράπεζες χρόνου και δίκτυα παραγωγών- καταναλωτών

- Πανελλαδικό Δίκτυο Ανταλλαγής Αγαθών και Υπηρεσιών Χωρίς Χρήματα του Πελάι
- Δίκτυο Φασούλι (Αττική)
- Τράπεζα χρόνου πλατείας Συντάγματος
- Τράπεζας Χρόνου & Αλληλεγγύης Μοσχάτου
- Σύστημα Μονάδων Κοινωνικών Ανταλλαγών Λυκόβρυσης-Πεύκης
- LETS NET (Ηράκλειο)
- Δίκτυο Ανταλλαγών Χανίων
- Ομάδα Τσουκνίδα (Ρέθυμνο)
- Καερέπι – Εναλλακτική οικονομία Ιεράπετρας
- Συριανό Δίκτυο ανταλλαγής υπηρεσιών και προϊόντων
- Τράπεζα Ελεύθερου Χρόνου – Δίκτυο Ανταλλαγής Υπηρεσιών δήμου Λαμιέων
- Ανταλλακτικό Δίκτυο Βέροιας
- Δίκτυο Ανταλλαγών του Ν. Περίας
- Οβολός (Πάτρα)
- Μπουτσούνι ανταλλακτικό δίκτυο Κέρκυρας
- Εναλλακτική Μονάδα Ροδότης (ΕΜΡΟ)
- Δίκτυο Ανταλλαγών και Αλληλεγγύης της Μαγνησίας (ΤΕΜ)
- TEM- Φθιώτιδας
- Δίκτυο Ανταλλαγής Εργασίας και Προϊόντων (ΔΑΕΠ) Κέρκυρας
- Σανό Σύρος
- Λόγω τιμής
- Ηλιόχωρος
- Ανταλλακτική Οικονομία
- Χρονοτράπεζα του ελλ. δικτύου γυναικών Ευρώπης
- Χariseto.gr “χωρίς ευρώ”
- Συνεταιριστική Παράκαμψη Μεσαζόντων, ΣΠΑΜΕ
- Δίκτυο Αγροτών – Καταναλωτών Αγροναύτες
- Δώσε Πάρε
- Ομοτράπεζοι
- Κίνηση αλληλέγγυας συναλλαγής παραγωγού καταναλωτή,
- «ΥΝΙ ΠΙΡΟΥΝΙ» (Χανιά)

Τράπεζες και ανταλλακτήρια σπόρων

- Το Πελάι
- Σπόρι Λίμνου
- Αιγίλοπας
- Αρχιπέλαγος (τράπεζα σπόρων)

Χαριστικά παζάρια

- Σκόρος
- Μην το πετάς, χάρισε το
- Χαρίζω
- δίκτυο Freecycle
- Ηλιόχωρος

Ένας άλλος κόσμος είναι υπαρκτός βρες τον ιστότοπο εδώ: <http://tinyurl.com/alloskosmos>

Συνεταιριστικοί- αυτοοργανωμένοι πολυχώροι

- Το κουκούτσι
- Συνεταιριστικό καφενείο Ακαδημίας Πλάτωνα
- Nosotros
- Μικρόπολις

Φυσικές καλλιέργειες, σπορεία, αστικοί αγροί

- Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης
- Αγρός
- Πάρκο Ναυαρίνου
- Αυτοδιαχειριζόμενος Αγρός Ελληνικού
- Αστικός αγρός Χαλανδρίου
- Ομάδα Αστικών & Περιαστικών Καλλιεργειών (ΠΕΡΚΑ.)
- Δίκτυο Οικοκοινότητα
- Σκαλιστήρι
- Κέντρο Φυσικής Καλλιέργειας Περιμακουλούρα
- Καγκουρό
- Permaculture in Greece

Οικοκοινότητες

- Τοπικοποίηση
- Το δέντρο
- Οικοκοινότητα Κύπταρο Νέας Γης
- Κοινότητα Ουτοπία
- Κίνησης για τη Δημιουργία Οικοκοινότητας *Telaithrion free and real*
- Άλλος τρόπος
- Οικολογικά χωριά
- Δρόμοι σύνθεσης

Αλληλέγγυο εμπόριο

- Ο Σπόρος
- Ομάδα Εναλλακτικού και
- Αλληλέγγυο Εμπορίου “Nosotros”
- Εμείς και ο Κόσμος
- Terra Verde Χανιά
- La Candona

Εργασιακές κολεκτίβες

- Το παγκάκι
- Κολεκτίβα Ζερμινάλ
- Belleville sin patron
- Collective courier
- Συν-άπειρο
- Συνεταιρισμός Αλληλέγγυας Οικονομίας “Συν-Αλλοις”
- Κολεκτίβα Κυψέλη

**Το
πρόβλημά
σου είναι ότι
πιστεύεις στον
άνθρωπο**

Κανένας δάσκαλος δεν μπορεί να μου μάθει πια τίποτα. Μας σπρώχνουν χωρίς να το ξέρουν στην αυτομόρφωση. Και καλά κάνουν, η μόρφωση είναι συλλογικό εγχείρημα και εμείς τουλάχιστον τώρα διαλέγουμε με ποιούς και με τι θα διαλεγόμαστε. Δεν υπάρχουν αυθεντίες και παντογνώστες, μα πουθενά δεν βρίσκω κι “αυτοκρινόμενους”, παρά μόνο λογοκριτές. Ο λόγος μου μια αδιάφορη παρέκβαση στη γενική φλυαρία. Γυρνάω στη σιωπή και την απομόνωση.

Η μελωδία της παρακμής έχει κουφάνει τ’ αυτιά μου και παίζεται εκνευριστικά παντού. Φωνές μιλούν ταυτόχρονα. Παράσιτα στα ραδιόφωνα, έντυπα με κακό γραφικό χαρακτήρα, οθόνες με παραμορφωμένα πρόσωπα και διαδικτυακός οχετός παραπληροφόρησης.

Η βελόνα του πικάπ έχει στραβώσει.

«Το πρόβλημά σου είναι ότι πιστεύεις στον άνθρωπο».

Δεν πιστεύω κανέναν, κάποιοι καθηγητάδες θα με διώξουν επειδή δεν διάβασα τα “δικά” τους και με δασκαλίστικο ύφος θα μου πουν να μιλώ λιγότερο και να ακούω περισσότερο. Μα δεν γίνεται να ακούσεις πλέον, ούτε να μιλήσεις, ούτε να διαβάσεις διότι όλα είναι διαστρεβλωμένα. Όμως πρέπει να προσπαθήσεις να βρεις την δική σου ερμηνεία αλλιώς θα καταλήξεις να πιστεύεις θεόσταλτες σωτηρίες* και φασίστες δημαγωγούς**.

* Η αυτοκτονία είναι μια λύση. Την επέλεξαν συχνά καλλιτέχνες των πρωτοποριακών κινημάτων (αισθητιστές, ντανταϊστές, φουτουριστές, σουρεαλιστές, λετριστές). Η πολιτική δολοφονία είναι κι αυτή μια λύση, μόνο που δεν αποφασίζεις εσύ γι’ αυτήν. Τι μνημείο θα στήσουν στο μέλλον για όλους αυτούς τους αρνητές; Ή μήπως θα καταλήξουν νούμερα στατιστικών;

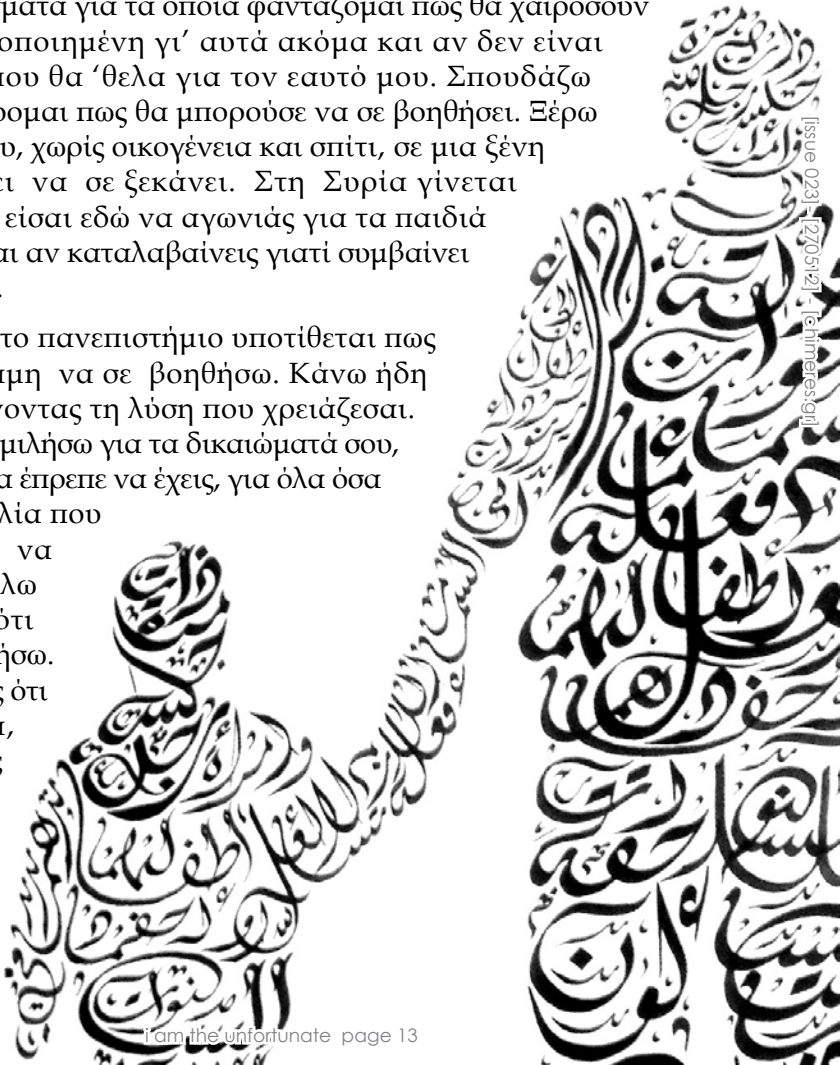
** Άνθρωποι ανιστόρητοι, απάιδευτοι, χωρίς συνείδηση της ταυτότητάς τους, που δεν ξέρουν από πού ήρθαν και μέρος ποιού συνόλου είναι, άνθρωποι αδύναμοι και άβουλοι, ανασφαλείς που χρειάζονται προστάτη, όπως οι πόρνες που χρειάζονται το νταβατζή τους. Αυτοί θα σκύψουν στους ναζιστές και τους φασίστες. Στις αραβικές χώρες σκοτώνονται για δημοκρατικά πολιτεύματα και εδώ γυρνάμε στον σκοταδισμό.

"Στη Συρία, ένα από τα πιο γνωστά εδέσματα είναι τα φαλάφελ (κεφτέδες από ρεβίθια και παραδοσιακά μπαχαρικά)" έγραφε το βιβλίο που ξεφύλλιζα τις προάλλες για την Ασία. Μια φορά δοκίμασα φαλάφελ και μ' άρεσαν τόσο πολύ. Αν ήξερα τότε ότι είναι φαγητό της χώρας σου ίσως και να έλεγα πως δε μ'αρέσουν.

Εδώ και καιρό χτίζω με πόνο την εικόνα της αδιάφορης προς εμένα και είμαι σίγουρη πως και 'σου το 'χεις πιστέψει. Πού να 'ξερες πόσα κάνω για σένα... Ούτε καν εγώ δεν το 'χα καταλάβει μέχρι πρόσφατα. Υποσυνειδητα πάντα, ό,τι κάνω περνάει μέσα απ' αυτό το φίλτρο, το φίλτρο των δικών σου κριτηρίων. Όταν κάνω κάτι που πιστεύω ότι θα το αποδοκίμαζες, κατακρίνω τον εαυτό μου εγώ πρώτη απ' όλους, για λογαριασμό σου. Αντίθετα, κάνω πράγματα για τα οποία φαντάζομαι πως θα χαιρόσουν και νιώθω ικανοποιημένη γι' αυτά ακόμα και αν δεν είναι ακριβώς αυτά που θα 'θελα για τον εαυτό μου. Σπυρδαίζω κάτι που ονειρεύομαι πως θα μπορούσε να σε βοηθήσει. Ξέρω ότι ζεις μόνος σου, χωρίς οικογένεια και σπιτί, σε μια ξένη χώρα που θέλει να σε ξεκάνει. Στη Συρία γίνεται πόλεμος και 'σου είσαι εδώ να αγωνιάς για τα παιδιά σου. Αναρωτιέμαι αν καταλαβαίνεις γιατί συμβαίνει αυτός ο πόλεμος.

Όταν τελειώσω το πανεπιστήμιο υποτίθεται πως θα 'χω τη δύναμη να σε βοηθήσω. Κάνω ήδη πράγματα ψάχνοντας τη λύση που χρειάζεσαι. Θα 'θελα να σου μιλήσω για τα δικαιώματά σου, για τη ζωή που θα έπρεπε να έχεις, για όλα όσα γράφουν τα βιβλία που εσύ δε μπορείς να διαβάσεις. Δε θέλω όμως να ξέρεις ότι θέλω να σε βοηθήσω. Θέλω να νομιζεις ότι σε εγκατέλειπα, για να μη νιώσεις τύψεις που κάποιος που εγκατέλειψες τότε θέλει σήμερα να σε βοηθήσει. ●

Issue 023 | 12705121 | [email:animus@91d]

Ένα πέρασμα.

Καθισμένη σ' ένα φτηνό καφέ στην πλατεία Bellini, που τη βρήκες σ' έναν ταξιδιωτικό οδηγό και δεν έχει τίποτε άλλο να σου προσφέρει από λίγο ίσκιο και μια κρύα μπύρα, προσπαθείς να σκοτώσεις τις πιο ζεστές ώρες μιας αυγουσιτιάτικης μέρας στη Νάπολη. Το βλέμμα σου περιπλανιέται νυσταγμένο στον χώρο, σκοντάφτει πού και πού σε μικρές λεπτομέρειες και κοντοστέκεται να δει καλύτερα.

Δίπλα σου δυο άντρες συζητούν ζωηρά. Ντυμένοι απρόσεκτα και οι δύο, ο νεότερος μάλλον από άποψη. Στο τραπέζι τους περιφέρεται ένα χοντρό βιβλίο με σκληρό, πολύχρωμο εξώφυλλο. Διακρίνεις τον τίτλο με δυσκολία. "Arte Universale". Προσπαθείς να καταλάβεις, όταν η σκέψη σου διακόπτεται από τα δυνατά γέλια και τις πληθωρικές χειρονομίες των δύο συνομιλητών. Τα μάγουλά τους έχουν κοκκινίσει και τα μάτια τους λάμπουν. Εκείνοι έχουν ήδη συνεννοηθεί. Φαντάζεσαι φευγαλέα τα ίδια πρόσωπα την ώρα της δημιουργίας, σκοτεινά, σοβαρά, κουρασμένα. Και τους αφήνεις μόνους.

Πιο πίσω δυο γυναίκες. Ένα τασάκι που ξεχειλίζει από αποτσίγαρα, πολλά άδεια μπουκάλια μπύρας. Η μία είναι όμορφη. Μάτια μαύρα, καλλίγραμμα, ορθάνοικτα, υγρά, με λίγο κοκκινισμένους τους άσπρους τους χιτώνες. Ένα καπέλο Παναμά ακροβατεί στο κεφάλι της, πάνω από τα κατάμαυρα, κοντά καρέ μαλλιά της. Την ντύνει μια λινή λευκή πουκαμίσια. Θα σηκωθεί να μιλήσει στο τηλέφωνο. Τα βήματά της αργά, μεθυσμένα, σέρνονται στο έδαφος, θαρρείς και σε λίγο θα βροντήξει η έναρξη ενός άγριου τάγκο, μ' εκείνη για ντάμα. Ένας άντρας έρχεται να καθίσει στο τραπέζι τους. Η άλλη γυναίκα μετά θα κλάψει γοερά. Το πρόσωπό της είναι κουρασμένο, άυπνο, απεριποίητο. Σκουπίζει τη μύτη της, το στόμα της σχηματίζει γκριμάτσες. Αποστρέφεις το βλέμμα από ευγένεια, αλλά ξέρεις ότι δε σε είχε προσέξει κανείς.

Στο απέναντι μπαλκόνι μια γυναίκα απλώνει τα πλυμένα της ρούχα. Φοράει μια φτηνή λευκή ρόμπα που κατεβαίνει κάτω από το γόνατο, έχει πιασμένα τα μαλλιά της κότσο. Σκύβει, σηκώνεται, απλώνει, σκύβει, σηκώνεται ... πάνω από μια καθημερινότητα που της είναι γνωστή και δεν την προσέχει πια. Γύρω τριγύρω ίδια μπαλκόνια, τοίχοι βαμμένοι στο χρώμα της ώχρας, στενά, υγρά και σκοτεινά σοκάκια. Άντρες που κυνηγούν το μεροκάματο. Τυχοδιώκτες. Παιδιά που μεγαλώνουν στους δρόμους.

Αυτή είναι η Νάπολη. Ντύνεται μόνο στις εκπτώσεις, φυλάει τσίλιες τις νύχτες στα στενοσόκακα, σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπο του καλλιτέχνη όταν δημιουργεί, χωρίζει γυναίκες που ξεμαλλιάζονται για έναν άπιστο έρωτα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της.

Ξέρεις ότι αυτή η πόλη δεν είναι του επιπέδου σου. Σε φέρνει σε δύσκολη θέση και κάποιες στιγμές σε τρομοκρατεί. Σε γοητεύει όμως η αίσθηση ότι οι άνθρωποί της έχουν τη δύναμη να σηκώνουν τα μάτια από την άχαρη βιοπάλη, να κορτάρουν με κέφι τη ζωή που περνά χυμώδης και αισθαντική από μπροστά τους και να την κυνηγούν με λυσσαλέο πείσμα. Για να την αρπάξουν από τα μαλλιά κάποιο ξημέρωμα, σε ένα από τα πολλά αδιέξοδα δρομάκια της πόλης, και να την κάνουν δικιά τους με πάθος.

Σηκώνεσαι αγχωμένη. Το τρένο σου σε λίγο φεύγει. Η γυναίκα στο μπαλκόνι, που τώρα κάθισε και άναψε τσιγάρο, σε κοιτάζει με περιέργεια καθώς απομακρύνεσαι. Και σε αποχαιρετά μ' ένα αυθόρμητο νεύμα. ●

παρουσίαση βιβλίου: Limit του Φρανκ Σέτσινγκ
[by seitanakos aka πτωχός γιώργος]

Και άλλη μία παρουσίαση βιβλίου ξεκινάει.

Είμαστε στο 2025. Μετά από πολλές ξαφνικές και απανωτές επιστημονικές ανακαλύψεις το πετρέλαιο κινδυνεύει να μπει σε αχρηστία. Το ήλιο-3 είναι νέο καύσιμο, αποτελεσματικό, οικολογικό, ανεξάντλητο και το καταπληκτικό είναι ότι έρχεται από τη Σελήνη. Εξαιτίας αυτού, το 2024 παραλίγο να γίνει ο πρώτος διαπλανητικός πόλεμος μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας. Τώρα, ένα χρόνο μετά, το 2025, το πρώτο ξενοδοχείο στο φεγγάρι κάνει εγκαίνια. Ο ιδιοκτήτης και μοναδικός άνθρωπος στο κόσμο που κατέχει τη τεχνογνωσία και τον πλούτο να εξορύξει ήλιο-3, ο Τζούλιαν Όρλεϋ (Αγγλικής καταγωγής), οραματίζεται έναν κόσμο με καθαρή ενέργεια και γι' αυτό το λόγο δανείζει τη γνώση του σε Κίνα και ΗΠΑ. Καλεί στο ξενοδοχείο του τους πιο πλούσιους ανθρώπους του κόσμου προκειμένου να τους πείσει να συνεργαστούν πάνω στη βελτίωση της ζωής όλων των ανθρώπων στη γη (ναι έχει τα λεφτά για να είναι οραματιστής).

Την ίδια στιγμή στη Κίνα, ένας πατέρας απευθύνεται σ' έναν ιδιωτικό ερευνητή, τον Όουεν Τζέρικο για να βρει την κόρη του Γιόγιο. Η τελευταία είναι σε μία οργάνωση που προσπαθεί να εκδημοκρατίσει την Κίνα και κατά λάθος βρίσκει κάτι πληροφορίες που την βάζουν σε μελάδες. Στις ΗΠΑ μία αποτυχημένη δολοφονία ενός μεγαλοστελέχους πετρελαϊκής εταιρίας και η πετυχημένη δολοφονία μιας δημοσιογράφου με οικολογικές ευαισθησίες έρχονται να δυσκολέψουν τη Γιόγιο και τον Τζέρικο, για να μη πω και για τη δολοφονία ενός ιδιοκτήτη εστιατορίου στη Γερμανία.

Οι κακοί του βιβλίου είναι πουθενά και παντού. Ο μοναδικός κακός, ο Κένυ Σιν (πράκτορας, εστέτ και νευρωτικός), είναι μία φιγούρα πολύ πληθωρική που προσφέρει τρελό γέλιο και παρανοϊκή αντίληψη για τη πραγματικότητα. Επιστημονικές ανακαλύψεις, που σήμερα είναι στα σκαριά από τη NASA, μια Αμερικανίδα στάρλετ που έχει ονοματίσει τα στήθη της, ο David Bowie, μυστικές υπηρεσίες, κατάσκοποι απλοί και διπλοί, διαστημικοί σταθμοί σε γεωστατική τροχιά, ανθρωποκυνηγτό, δολοφονίες, ιπάμενες μοτοσυκλέτες, διαστημικά σκαθάρια

και χταπόδια δένουν με μοναδική αρμονία στο καινούριο βιβλίο του Φρανκ Σέτσινγκ.

Είναι ένα βιβλίο με καταπληκτική πλοκή, γεμάτο ανατροπές που σε ταξιδεύει από το διάστημα στη Κίνα και από εκεί στη Γερμανία, Νότια Αφρική, Αγγλία και ξανά στο διάστημα μέσα σε λίγες σελίδες (για να ακριβολογώ 1325). Δεν ξέρω τι γίνεται στο τέλος του βιβλίου (έχει τον ατέλειωτο) αλλά στις πρώτες 1100 σελίδες είναι απολαυστικό. Μην το βλέπετε σαν βιβλίο, αλλά σαν επένδυση. Θα σας κρατήσει αμείωτο το ενδιαφέρον για 4 μήνες το λιγότερο αφού οι 1325 σελίδες του είναι αρκετά πυκνογραμμένες και με μικρά γράμματα.

Είναι το τρίτο βιβλίο του Φρανκ Σέτσινγκ [Το σμήνος (2007), Ειδήσεις από ένα άγνωστο σύμπαν (2009)] και ήδη έχει καταφέρει να φτιάξει φανατικό κοινό. Ο έρωτάς του με το Σταρ Τρεκ είναι διάχυτος και με αυτό τον τρόπο έχει κερδίσει και τους μεγαλύτερους σε ηλικία οπαδούς της επιστημονικής φαντασίας.

Είναι το πρώτο βιβλίο του που διαβάζω και θέλω να διαβάσω και τα άλλα γιατί απλούστατα είναι μοναδικά.

Καλή ανάγνωση και καλό ταξίδι... ☪

Τίτλος: Limit

Συγγραφέας:

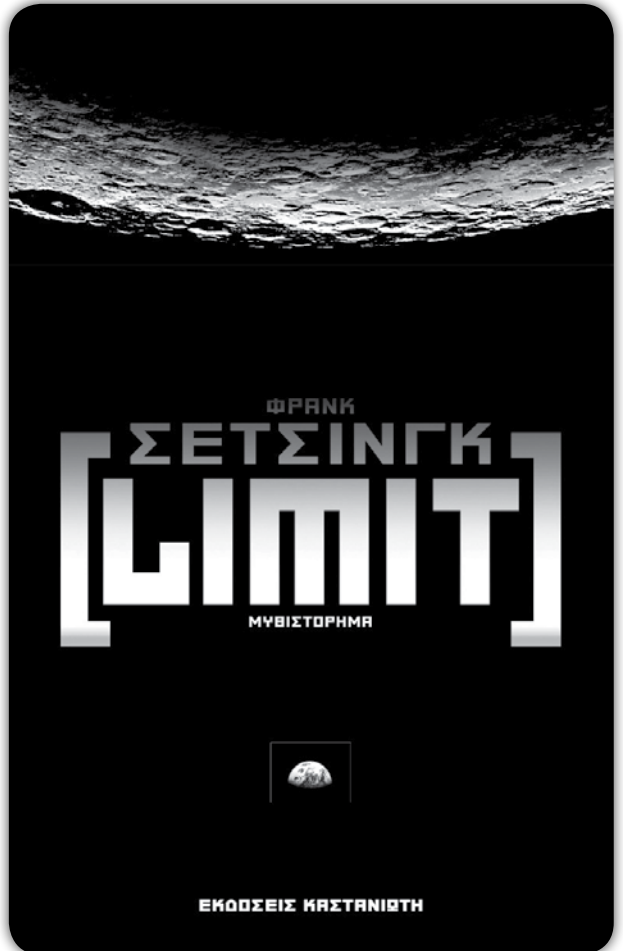
Φρανκ Σέτσινγκ

Είδος:

Επιστημονική φαντασία

Εκδόσεις: Καστανιώτη

ISBN 978-960-03-5385-3

THE ONES
WHO ARE
CRAZY
ENOUGH TO
THINK THEY
CAN CHANGE
THE WORLD,
ARE THE
ONES THAT
DO

cinema vs 3D – μία σχέση, μίσους αλλά και αγάπης... [baphomet]

Η συγκεκριμένη στήλη, έχει φιλοξενήσει κατά το παρελθόν, παρουσιάσεις αγαπημένων ταινιών, αφιερώματα σε πρωτοπόρους σκηνοθέτες, αλλά και κινηματογραφικά κινήματα, καθώς και σχετικές τάσεις. Ολα αυτά φυσικά, μ' έναν και μόνον γνώμονα, την αγάπη μας, για την 7η Τέχνη. Για το 23ο τεύχος του Chimeres, σκέφτηκα λοιπόν, να επιλέξω ένα θέμα λίγο πιο κοντά στην κινηματογραφική επικαιρότητα. Πριν από μερικές μέρες, ευρισκόμενος μεταξύ καλών φίλων κι ενώ συζητούσαμε περί ανέμων και υδάτων, η κουβέντα, δεν άργησε να φτάσει στο σινεμά και συγκεκριμένα, στο πως κι αν, η τεχνολογία και το 3D, επηρεάζει την εξέλιξη του μέσου, έτσι όπως το ξέρουμε. Το κείμενο λοιπόν που ακολουθεί, είναι αν θέλετε, μια άτυπη προσπάθεια απομαγνητοφώνησης, εκείνης της συζήτησής μας.

Αν και οι περισσότεροι θεωρούν ότι η ιστορία του 3D στον Κινηματογράφο ξεκινάει το 2009 με το "Avatar", η αλήθεια είναι, ότι τριςδιάστατες ταινίες, προβάλλονται από το 1922. Απλά, καμιά τους μέχρι σήμερα δεν είχε την τελειότητα και την επιτυχία της ταινίας του Κάμερον. Το 3D, είναι μια δύσκολη υπόθεση και χρειάστηκε η σημερινή τεχνολογία, για να καταφέρει επιτέλους η 7η Τέχνη, να δώσει μία πραγματικά άψογη ταινία τριών διαστάσεων. Βέβαια, το Hollywood ως συνήθως, θέλοντας να εκμεταλλευτεί την κότα με τα χρυσά αυγά, άρχισε να παράγει σωρηδόν ταινίες 3D, που δυστυχώς, τις περισσότερες φορές ήταν κάτω του μετρίου. Δεν είναι μάλιστα λίγες οι φορές, που οι θεατές των ταινιών αυτών, παραπονιούνται για το λεγόμενο cine-hangover, ένα φαινόμενο, που έπεται της προβολής. Στα μειονεκτήματα, σημειώνουμε επίσης και το γεγονός, πως τα στερεοσκοπικά γυαλιά, μειώνουν σημαντικά τη φωτεινότητα της ταινίας.

Πρόσφατα μάλιστα, ο Τζέιμς Κάμερον, διαμαρτυρήθηκε πως ο ίδιος ξόδεψε μια δεκαετία για να μην κάνει τα λάθη που θα έκαναν οι υπόλοιποι μέσα στην ορεξιάτη προχειρότητα του Hollywood και των επίδοξων followers. Για το λόγο αυτό και για να αποδείξει τα λεγόμενά του, κυκλοφόρησε και την ταινία του "Titανικός", με επένδυση χρόνου και χρήματος, για να μη φαίνεται, όπως λέει χαρακτηριστικά, σαν τις ταινίες που γυρίζονται σε δύο διαστάσεις και προσθέτουν την τρίτη με επεξεργασία, που τελικά φαίνεται και κουράζει...

Η "μόδα" του 3D όμως, φαίνεται να πέρασε και στις τηλεοράσεις. Στη δεκαετία του '50, οι ταινίες 3D, επιστρατεύθηκαν για την αντεπίθεση του κινηματογράφου στην απειλή της τηλεόρασης. Τώρα, τα πράγματα άλλαξαν, η σχέση της τηλεόρασης με τον κινηματογράφο έπαψε να είναι τόσο ανταγωνιστική, καθώς η κάθε ταινία, αφού προβληθεί στη μεγάλη οθόνη, προβάλλεται και στη μικρή, φέρνοντας έτσι πρόσθετα έσοδα στους δημιουργούς της. Γεγονός, που οδήγησε

σταδιακά και στη δημιουργία 3D τηλεοράσεων.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι λίγους μόνο μήνες μετά την κυκλοφορία του “Avatar” στις αίθουσες, είχαν ήδη παρουσιαστεί οι πρώτες τηλεοράσεις 3D, όχι μόνο σε εκθέσεις, αλλά και στα καταστήματα. Τι παραπάνω όμως έχει μία τηλεόραση 3D;

Οι νέες τηλεοράσεις 3D, λέγεται, ότι προβάλλουν διαφορετική εικόνα για κάθε μάτι. Προβάλλουν δηλαδή διπλάσια καρέ από τις συμβατικές τηλεοράσεις και επικοινωνούν με τα ειδικά γυαλιά, ώστε να πετύχουν τον απόλυτο συντονισμό. Υποστηρίζουν δε, ότι τα φίλτρα που επιλέγουν για το ποια εικόνα πάει από τα γυαλιά μας στο κάθε μάτι, δεν είναι χρωματικά, αλλά πολωτικά, πετυχαίνοντας έτσι τα ιδανικά χρώματα.

Μετά από αυτή τη μικρή παρένθεση σχετικά με τις τηλεοράσεις, ας επιστρέψουμε στο θέμα μας, σχετικά με το 3D στον κινηματογράφο. Κι επειδή είναι γνωστό ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και μας διδάσκει, ας θυμηθούμε τις πρώτες

αντιδράσεις, όταν κυκλοφόρησε η πατέντα του ήχου, στις ταινίες.

Ο Τσάρλι Τσάπλιν και αρκετοί ακόμα καλλιτέχνες, είχαν εναντιωθεί με σθένος, πιστεύοντας πως το νέο αυτό τρικ, θα χαλούσε τη μαγεία της αφήγησης των εικόνων. Και ποιος μπορούσε βέβαια να τους φέρει αντίρρηση, όταν οι μεγάλοι Γερμανοί εξπρεσιονιστές, όπως ο Μουρνάου με το “Νοσφεράτου”, ή ο Λανγκ με το “Μετρόπολις”, αλλά κ.α., είχαν κάνει αριστουργήματα, χωρίς να χρειαστούν ήχους και μουσικές. Σε μια έξαρση πρωτοπορίας μάλιστα, που όχι μόνο δεν είχε προηγούμενο αλλά δεν επαναλήφθηκε ποτέ. Μόνο τυχαίο δεν είναι βέβαια, ότι όλοι αυτοί οι μεγάλοι σκηνοθέτες, μέσα στα επόμενα χρόνια, πήραν “μεταγραφή” για το Hollywood, όπου εκεί δίδαξαν πραγματικά, κι έβαλαν με την απaráμιλλη τεχνική τους, τους σπόρους μέσα στους οποίους δημιουργήθηκε η Τέχνη του ομιλούντος κινηματογράφου.

Ετσι λοιπόν και στις μέρες μας, υπάρχουν αυτοί που δεν πιστεύουν στη νέα τεχνολογία, όπως ο σκηνοθέτης Μάικλ Μπέι, που είτε πως δεν “τσιμπάει” στο 3D, γιατί είναι τόσο πολύπλοκες οι λήψεις του και τόσο συγκεκριμένο το στυλ του, ώστε οι κάμερες που έχουν εφευρεθεί, δεν τον καλύπτουν. Αλλά και ο Μπερνάρντο Μπερτολούτσι, ο οποίος, ενώ αρχικά ανακοίνωσε ότι η επόμενη ταινία του «Io e Te» θα είναι σε 3D, μόλις τα γυρίσματα ξεκίνησαν, άλλαξε το φορμάτ της. Μάλιστα, ο Μπερτολούτσι, όχι μόνο φαίνεται να έχει αλλάξει εντελώς γνώμη για την τεχνική της τρισδιάστατης εικόνας, αλλά αποτρέπει και τους μαθητές του στην κινηματογραφική σχολή της Ρώμης να ασχοληθούν μ’ αυτήν!

Στην αντίθερα όχθη και κατά ειρωνικό τρόπο, και αυτή τη φορά, δύο Γερμανοί σκηνοθέτες φαίνεται να πρωτοπορούν και να μας δίνουν υπέροχα δείγματα γραφής, στο 3D, αποδεικνύοντας μας ότι με τη σωστή χρήση της τεχνολογίας, μπορείς να δημιουργήσεις Τέχνη. Ο Wim Wenders, μας χάρισε πέρσι ένα από τα κορυφαία δείγματα γραφής με χρήση της τεχνολογίας 3D. Αναφέρομαι βέβαια στο ντοκιμαντέρ του, μέσω του οποίου, αποτελεί φόρο τιμής στη μεγάλη χορεύτρια Pina Bausch. Με το οποίο, όχι μόνο κατέκτησε την κριτική και τα ταμεία, αλλά έφτασε δικαίως, μέχρι και να διεκδικεί φέτος, Οσκαρ.

Μάλιστα, σε μια πρόσφατη συνέντευξή του στο Documentary Channel, ο Wim Wenders μίλησε για το νέα του σχέδια, αποκαλύπτοντας ουσιαστικά, ότι θα συνεχίσει να δουλεύει σε 3D: «Έχω ήδη ξεκινήσει ένα πρότζεκτ που θα χρειαστεί αρκετό χρόνο για να ολοκληρωθεί, ένα ακόμα ντοκιμαντέρ σε 3D. Θα πάρει κάποια χρόνια, αλλά θα έχει να κάνει με την αρχιτεκτονική. Ανέκαθεν ήθελα να κάνω μια ταινία για την αρχιτεκτονική κι έχω πολλούς φίλους αρχιτέκτονες. Αλλά είναι κι αυτό ένα αντικείμενο που ποτέ δεν ήξερα πώς να προσεγγίσω κινηματογραφικά. Με την 'Πίνα Μπάους' συνειδητοποίησα ότι η αρχιτεκτονική θα μπορούσε να έχει μια συγγένεια με αυτό το μέσο. Έχουμε ξεκινήσει ήδη το γύρισμα, αλλά είναι ακόμα στην αρχή του. Αυτό θα είναι το επόμενο ντοκιμαντέρ μου σε 3D, αλλά στο μέλλον θα κάνω οπωσδήποτε και μια τρισδιάστατη ταινία μυθοπλασίας.»

Είναι έτσι κι αλλιώς γνωστή η αγάπη του Wenders για την αρχιτεκτονική. Να θυμίσω μόνο, ότι πριν από δύο χρόνια, το 2010, ο Wim Wenders είχε παρουσιάσει στην Biennale Αρχιτεκτονικής στη Βιέννη, ένα εξάλεπτο βίντεο σε 3D, που λεγόταν «If These Walls Could Talk» και είχε ως αντικείμενο την αρχιτεκτονική και συγκεκριμένα το κτίριο Rolex Learning Center στην Ελβετία.

Στο ίδιο μήκος κύματος, φαίνεται να κινείται και ο έτερος μεγάλος Γερμανός σκηνοθέτης, Werner Herzog, αν και αρχικά ήταν πολέμιος της τρισδιάστατης τεχνολογίας, ισχυριζόμενος ότι για τα περισσότερα φιλμ είναι κακή επιλογή η χρήση του 3D, το οποίο μάλιστα “κουράζει τα μάτια. Ωστόσο, ο ίδιος το επέλεξε ως μέσο που θα τον βοηθήσει να κινηματογραφήσει με όσο πιο φυσικό τρόπο γίνεται το εσωτερικό του σπηλαίου Chauvet στη Νότια Γαλλία, στο οποίο υπάρχουν τα αρχαιότερα γνωστά αποτυπώματα, ηλικίας κάπου μεταξύ 26 και 32 χιλιάδων χρόνων. Στο συγκεκριμένο σπήλαιο δεν επιτρέπεται ούτε να... αναπνεύσεις, οπότε ο Herzog έπρεπε να δουλέψει με δεκάδες περιορισμούς. Τα φώτα που χρησιμοποιήθηκαν για τα γυρίσματα δεν έπρεπε να εκπέμπουν την παραμικρή θερμότητα, το συνεργείο χρειάστηκε να κατασκευάσει μια δική του 3D χειροκίνητη κάμερα και εννοείται ότι δεν επιτρεπόταν να αγγίζει κανείς τίποτα, με αποτέλεσμα να κινούνται όλοι σε ένα στενό μονοπάτι πλάτους 60 εκατοστών. Το ντοκιμαντέρ, που προβλήθηκε πέρσι στην 61η Berlinale, έχει τον τίτλο Cave of Forgotten Dreams, αλλά ακόμα, δεν έχει κυκλοφορήσει στις ελληνικές αίθουσες...

Αυτές λοιπόν, είναι οι δύο όψεις του νομίσματος Cinema vs 3D. Το σίγουρο είναι ότι βρισκόμαστε σ' ένα μεταβατικό στάδιο, το οποίο μοιάζει με κράμα των πρώτων ετών του ήχου, αλλά και των μεταρρυθμίσεων του κάδρου και του ύψους του θεάματος. Πολλοί πιστεύουν, πως οφείλουν να δοκιμαστούν στο νέο αυτό φάσμα των τριών διαστάσεων, ενώ άλλοι το έχουν ήδη αποκηρύξει. Ο χρόνος λοιπόν θα μας δείξει, αν η ιστορία επαναλαμβάνεται ή όχι... 🍿

το ζειμπέκικο του αρχαγγέλου [βούλα χριστοδουλάκου]

*"Του βάζεις δύσκολα του κόσμου αυτού του άμυαλου
και ξευχτάς με το ζειμπέκικο του αρχάγγελου..."*

Στις 17 Απρίλη 2012 πέρασε και ο ίδιος στη γειτονιά των αρχαγγέλων αφήνοντας πίσω του σαράντα χρόνια μαγικών ερμηνειών, ένα μοναδικά αυθεντικό τρόπο να χορεύει ζειμπέκικο και μια στάση ζωής που θα ζήλευαν πολλοί.

Ο Δημήτρης Μητροπάνος εκτός από ένας εξαιρετος λαϊκός ερμηνευτής υπήρξε και ένας γνήσιος αριστερός αγωνιστής που πορεύτηκε σ' αυτόν το χώρο αμόλυττα και με ξεκάθαρο, λιτό και άμεσο τρόπο μιλούσε τόσο για την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα όσο και για το ρόλο και τις ευθύνες των πολιτικών.

Για την ανθρώπινη υπόστασή του και για τον τρόπο που ερμήνευε τα τραγούδια του το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να υποκλιθούμε. Όπως είπε ο Θάνας Μικρούτσικος στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων 'Η δόξα πέρασε και δεν τον ακούμπησε".

Για εκείνον η πολιτική επηρέαζε όχι μόνο το τραγούδι αλλά και την ίδια τη ζωή. Έβλεπε την πατρίδα μας ως μια υποτιμημένη χώρα στην οποία εκτός από καθαρούς και τίμιους αγωνιστές υπήρχαν και ρουφιάνοι. Σύμφωνα με τον ίδιο, θαύμαζε τον Καραϊσκάκη τον οποίο θεωρούσε έναν καθαρό αγωνιστή και έλεγε ότι θα ήθελε να τον γνώριζε.

Δεν αναλωνόταν σε βαθυστόχαστες και βαρύνουσες πολιτικές αναλύσεις. Χωρίς ίχνος επιτήδευσης ή στόμφου μιλούσε από καρδιάς έχοντας ζήσει στο πετσί του απ' τα πολύ άγουρα χρόνια του τις πολύχρονες διώξεις και φυλακίσεις μελών της οικογένειάς του.

Και δε χρειάζεται νομίζω να πούμε πολλά για τη συνεργασία του με τους σημαντικότερους συνθέτες των τελευταίων πενήντα χρόνων. Από πού άραγε να ξεκινήσει κανείς;

Ζαμπέτας, Θεοδωράκης, Μούτσης, Ελευθερίου, Κατσαρός, Χατζηγάσιος, Μικρούτσικος και αυτά είναι μόνο μερικά από τα ονόματα που απαρτίζουν τη λίστα των συνεργασιών του.

Ένα ακόμα δείγμα του ήθους και της λεβεντιάς του είναι ότι όλους αυτούς τους συνθέτες που τον βοήθησαν και τον ανέδειξαν τους μνημόνευε πάντα. Ειδικά για τον Ζαμπέτα, που πρώτος τον ανακάλυψε και μαζί του έκανε τον πρώτο του δίσκο, έλεγε ότι τον δίδαξε όχι μόνο το τραγούδι αλλά και πώς να αντιμετωπίζει τους συναδέλφους του και το πάλλο.

Είναι γνωστό επίσης ότι με τεράστια δύναμη και στωικότητα αντιμετώπιζε τα χρόνια προβλήματα υγείας που τον ταλάνιζαν και κατάφερε να βγαίνει επί μακρόν νικητής.

Υπήρξε ασυμβίβαστος σε όλα του. Ένας άλλος Μάνος Χατζηδάκις.

Αυτός ήταν – είναι ο Δημήτρης Μητροπάνος που δεν ήξερε να διαβάξει ούτε μία νότα αλλά έχει γράψει με ανεξίτηλο μελάνι στις καρδιές όλων μας με τη στάση του και τα τραγούδια του.

"Μοναχική και σπάνια..." τραγουδάει στο "Ζειμπέκικο του αρχάγγελου". Ήταν και ο ίδιος σπάνιος και ιδιαίτερα σ' αυτόν τον τόσο επίπλαστο καλλιτεχνικό χώρο. Θα μας λείψει... ●

24.4.2012 Εύδηλος Ικαρίας

ένα άλμα [μαρίνα αποστόλου]

Μεγάλε ποιητή* της χώρας μου
 Κρατώ τα λόγια σου σα φυλαχτό
 Σαν παρακαταθήκη, σα φάρο φωτεινό
 Να σπεύσω πρέπει πριν απ' τη φθορά
 που γεννάει του μυαλού η κακομοιριά
 Μα πες μου, τη δύναμη πού θά βρω;
 Πού θά βρω τη δύναμη
 τόσα πολλά να υποστώ;
 Αλώβητος να μείνω αφού
 με όλους συγκρουστώ;
 Ακέραιος και συμπαγής και
 δυνατός να παραμείνω
 Και στις αξίες μου και στα ιδανικά
 που μου δωσαν να επιμείνω
 Μεγάλε ποιητή, το μήνυμά σου
 θέλω παντού να διαδώσω
 Μα πες μου, πώς στη σαρκοβόρα
 τη φθορά να μην ενδώσω;
 Πώς όρθιος να κρατηθώ;
 Τα όνειρά μου να μην θανατώσω;
 Και πόσο πρέπει να αγωνιστώ;
 Πώς να μη βαλτώσω;
 Τη συμβουλή σου ακολουθώ
 όσο κι αν με φοβάμαι
 Την προτροπή σου θα νοιαστώ,
 τα πόδια μου κανένανε δεν προσκυνάνε

[f]ans 023- [z]05121- [e]itmeses@i

*Οδυσσεάς Ελύτης

περπατώ ξανά εκεί [μυρτώ]

Που το νερό κατακυλούσε με φόρα,
παλιούς καιρούς
ανάμεσα σε δέντρα και πουλιά,
αιώνες τις πέτρες έγλυφε
μουρμουρίζοντας στις κακοτοπιές
ν' αγκαλιαστεί με την αγαπημένη του
λαχταρώντας

Πατώ στις άσπρες δουλεμένες κόχες των βράχων
Για άγρια σπαράγγια ψάχνοντας στις όχθες
Όπου ξερά κλαδιάσπάζουν το χρόνο
Σε μήνες, ώρες, στιγμές που κρατούν χρόνια
Τυλιγμένα βρύα σε σκληρούς πληγωμένους κορμούς

Εκεί στο χωράφι με τις άγριες ορχιδέες
Κάτω από έναν κλέφτη ήλιο
Τρόμαξες κι έτρεξες να κρυφτείς
Στους θάμνους και στις άγριες βελανιδιές
Στις σκιές η ομορφιά χάθηκε

Εκεί σε συνάντησα ξανά, όπως παλιά
δεκάχρονο παιδί,
κάτω από πυκνές σκιές δέντρων
σε καθαρά ρυάκια τσαλαβουτώντας
τρώγοντας τους καρπούς του Αυγούστου
λατρεύοντας ακόμα γήινους θεούς

Πριν ακόμα χαθούν τα ολοστρόγγυλα βότσαλα
Που όριζαν τα πιο απλά όνειρά μας

έρχεται πάντα ένα πρωί που ξυπνάμε πιο μόνοι
[σελήνη]

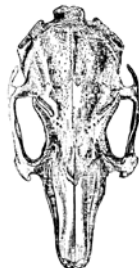
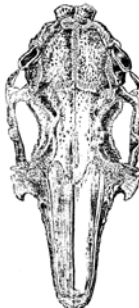
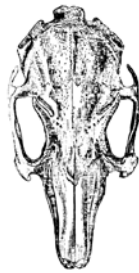
[issue 023] - [27/05/21] - [elimitates@]

Είναι αλλιώς γιατί ξέρεις πως κάποιος θα είναι πάντα εκεί...
Κι όμως έρχεται ένα πρωί που ξυπνάμε πιο μόνοι...
Το πάντα πεθαίνει κι ο χρόνος είναι πιο λίγος...
Κράτα τα χέρια που αγαπάς πιο σφιχτά, μην κάνεις σαν μαλάκας τον
δύσκολο κι άσε την καρδιά σου να αγαπήσει όπως εκείνη ξέρει...
Ο χρόνος είναι πολύ λίγος...
Ας είναι η καρδιά πιο γεμάτη...
Έρχεται πάντα ένα πρωί που ξυπνάμε πιο μόνοι...

Καλό δρόμο μπαμπά! ☺

οι μελλοθάνατοι [παλιό φλασκί]

Παλινδρομήσεις που δεν στάθηκαν
 Στο κέντρο ούτε για πλάκα
 Σε μια τεράστια φάκα
 Τυρί που σάπισε
 Έχασε την λάμψη του
 Τις μυρωδιές του
 Τις καλές στιγμές του
 Κ' έγινε μύκητας
 Πράσινος γίγαντας
 Κι ανέβηκε η τιμή του
 Έγινε έδεσμα
 Για τους εκλεκτούς
 Για τους λιγιστούς
 Για τους άνοστους
 Για τους μονομάχους
 Οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν
 Η αρένα γεμάτη άδεια κελύφη
 Και στις κερκίδες μερικές αράδες
 Άνθρωποι που έχουν χρόνο
 Τον χρόνο και το χρήμα
 Ν' αγοράσουν θέαμα
 Να γεμίσουν τα μάτια τους
 Πόνο και αίμα
 Πληρώνουν εμένα
 Πληρώνουν εσένα
 Ιδρώτας στο σανίδι
 Κ' ένα κοφτερό λεπίδι
 Στα χέρια των έμμισθων
 Απλωμένη η παλάμη
 Είναι πάντα του δούλου
 Και το κεφάλι σκυφτό
 Από σεβασμό προς το φόβο
 Από το φόβο προς την τιμωρία
 Από μια πολύτιμη πέτρα
 Μια ανεκτίμητη συμμορία
 Πρόσωπα που δεν κρύβονται
 Δεν έχουν ανάγκη την κουκούλα
 Το γυαλί του ηλίου
 Μα προχωράνε μέρα
 Προκλητικά σε κοινή θέα
 Με λάβαρο τα νούμερα
 Και τους χαρτοφύλακές τους
 Κουβαλάνε μέσα νόμους
 Με καλά δεμένους κόμπους
 Και οι λιγιστοί θεατές
 Σηκώνονται από τις θέσεις τους
 Και όρθιοι αναμένουν
 Ν' αρχινίσουν τα θεάματα
 Ουδείς αναντικατάστατος
 Όσο πιο πολλά τα θύματα
 Τόσο πιο λίγοι κινούν τα νήματα
 Τόσο πιο πολλά τα χειροκροτήματα

Και είναι οι ήρωες
 Τα κερασάκια στην τούρτα
 Η επιστήμη να τους χτίσεις
 Είναι άρρηκτη δεμένη
 Με την ώρα να τους ρίξεις
 Να θερίσεις τους καρπούς
 Γιατί ο ήρωας είναι αδιαφιλονίκητα
 Μια εξαιρετική επένδυση
 Η ισορροπία στην αρένα
 Δεν παύει να ισχύει
 Η ισορροπία δεν χαλάει
 Είναι η φυσική του πράγματος
 Συγκοινωνούντα δοχεία
 Ανθρωπίνου προϊόντος
 Αισθήματος εκούσιου
 Μ' ακόμα πιο πολύ ακούσιου
 Και το πλήθος
 Από την πλευρά της κερκίδας
 Δεδομένου του ήθους του
 Να χορταίνει τη πείνα του
 Να δροσίζει τη δίψα του
 Να ρίχνει τους ήρωες
 Να αναδεικνύει καινούργιους
 Προς βορά του θεάματος
 Ενός καλοκαρδισμένου τάγματος
 Κοινών συντεταγμένων
 Προς μια κατεύθυνση
 Που ζητά η κίνηση
 Η μύση του νου
 Στα πολλά ερωτήματα
 Που ενάγουν σε κυρίαρχη
 Δύναμη τη παράνοια
 Το πιο αληθινό στίγμα
 Αυτού του σημείου στο χώρο
 Αυτού του συγκεκριμένου χρόνου
 Του νου που θέλει θωράκιση
 Από τους κινδύνους που εγκυμονεί
 Η περιορισμένη του δυναμική
 Οι μελλοθάνατοι σε ευχαριστούν
 Για το δίκτυ ασφαλείας
 Γύρω από τον ευαίσθητο τον νου
 Που δεν κωνεύει την ύπαρξη του
 Στο περιορισμένων δυνατοτήτων του
 Κυκλοφοριακό του δίκτυο
 Όπου τα ερωτηματικά
 Είναι ο κίνδυνος
 Παραμονεύει στις σκοτεινές γωνιές
 Κάτω στα κελιά της αρένας
 Είναι ήσυχα
 Είναι πιο καλά μ ακούς
 Από αυτά τα ανήλιαγα στενά
 Οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν

<http://youtu.be/Fi6zpOC9Gao>

εναγωνίως. εναντιθέση. [βάσια τσώτσου]

**Κι αν τύχει και βρεθείς σε κατάσταση απόλυτης ελευθερίας
ψάχνεις να βρεις τα παπούτσια σου.**

Δε μπορείς να περπατάς γυμνός. Χρειάζεσαι παπούτσια.

Η επαφή σου με τη γη είναι εποχιακή και πρόσκαιρη.

**Τρέχεις στο χώρο αγχωμένος και περιμένεις να βρεις τα πιο
κατάλληλα τα πιο ωραία.**

**Καθημερινά, αγοράζεις πολλά παπούτσια, σε διάφορα
σχέδια με διάφορα χρώματα μα κανένα ζευγάρι δε σου
αρέσει.**

Και ξέρεις γιατί;

Έχουν όλα το ίδιο νούμερο.

Το δικό σου νούμερο.

Αγαπημένε μου επισκέπτη...

**Σε βλέπω στους δρόμους αυτής της πόλης, στο μετρό, στα
καφέ και στις ανύπαρκτες πλατείες να φιγουράρεις τα
παπούτσια σου.**

Και σε λυπάμαι.

Και με λυπάμαι.

Φοράς και εσύ παπούτσια.

Και εγώ.

Και όλοι μας.

Μα μη με ρωτάς εάν περπατούμε σταθερά.

**Κουράστηκα να βλέπω καινούργια παπούτσια. Θέλω ίχνη
γυμνά.**

Πότε επιτέλους θα το καταλάβεις;

Η φύση σου ήταν και παραμένει γυμνή και ελεύθερη.

Γιατί την εγλωβίζεις;

Απάντησέ μου στη ζωή σου για μια φορά ειλικρινά;

[issue 023] \17205121 - [chimeres.gr]

Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα

Ο Κώστας Ρεούσης γεννήθηκε στις 27.07.1970 - 11:45 ακριβώς, στη συνοικία Κυπριάδη στα Άνω Πατήσια, στην Πλατεία Παπαδιαμάντη, οδός Λάντζα 2, Αθήνα.

Κατάγεται απ' το τουρκοκρατούμενο χωριό Τύμβου, της επαρχίας Λευκωσίας, της νήσου Κύπρου. Ζει και εργάζεται στη Λευκωσία ως μισθωτός.

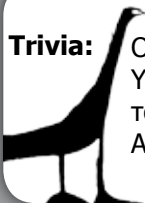
Είναι ποιητής. Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί στα περιοδικά «Ακτή» (Λευκωσία), «Φαρφουλάς» (Αθήνα), «Κλήδονας» (Αθήνα) και τη διαδικτυακή επιθεώρηση ποιητικής τέχνης «Ποιείν» (Αθήνα).

Κριτικό Σημείωμα

Η ποίηση του Κώστα Ρεούση ξεχωρίζει μέσα στον ωκεανό των δημιουργών της εποχής μας. Πρόκειται για έναν εκ των ελάχιστων Κύπριων εκπροσώπων της υπερρεαλιστικής γραφής. Η πλήρης (σχεδόν) απουσία στίξεως, ο εκπληκτικός εσωτερικός ρυθμός και οι υπερρεαλιστικές εικόνες αποτελούν τα βασικά συστατικά του πρώιμου έργου του. Πάνω σε αυτή τη βάση θα οικοδομηθούν και οι επόμενες συλλογές του, όπου σε αντίθεση με τα ολιγόστιχα ποιήματα της πρώτης συλλογής, ο λόγος του απλώνεται σε όλο το εύρος της σελίδας. Ο έρωτας, ο πόθος, ο θάνατος αλλά και η ίδια η γλώσσα είναι τα θέματα με τα οποία καταπιάνεται ο ποιητής. Τόπος της γραφής του παραμένει η διχοτομημένη Λευκωσία, χωρίς, ωστόσο, να υποκύπτει στον εθνικισμό και στην πατριδοκαπηλία. Έχοντας, πλέον, διαμορφώσει το προσωπικό του ποιητικό στίγμα, ο Κώστας Ρεούσης αφήνει υποσχέσεις για ένα ακόμη πιο υπερπραγματικό μέλλον.

Trivia:

Ο Κώστας Ρεούσης είναι ιδρυτής και μοναδικό μέλος της Υπερπραγματικής Φράξιας Λευκωσίας (Υ.Φ.Λ.). Τον Νοέμβριο του 2005 κυκλοφόρησε «Το ΤςΟΓΛάΝΙ», Φυλλάδα Πολιτισμικής Αντικατασκοπίας, μηνιαίο όργανο της φράξιας (τεύχη 01-14).

η ποίηση του Κώστα Ρεούση

Εργογραφία

- . Χαμαιλέων, Αθήνα 1995, ιδιωτική έκδοση εκτός εμπορίου
- . Feuille Volante Υπερπραγματικής Θρασύτητας, Εκδόσεις Τυφλόμουγα 2008, αριθμημένη έκδοση 230 αντιτύπων
- . Ο Κρατήρας του Γέλιου μου, Εκδόσεις Φαρφουλάς 2009, σειρά *Λοξή* Γραφή 4
- . Καρίνα, Εκδόσεις Φαρφουλάς 2012 (υπό έκδοση)

Από τη συλλογή «Χαμαιλέων»

ΚΡΕΑΣ ΠΛΕΕΙ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

Μες στο σπέρμα με τη
μύξα της ίωσης ξερή
να υγραίνω την πλάτη
στα σεντόνια της φανέλας
ώσπου το σπίτι έγινε θάλασσα
ώρες ξυπνώ με τη σαπίλα
δίπλα να κοιμάται ακούω
τη φωνή της και κρυώνω
όνειρο φέρνω παντού
μουσκεμένο βλέπει στάλες
να κυκλώνουν κάμπιες όταν
η μούχλα καλύπτει με
πράσινα στίγματα την
ανάποδη όψη του σώματος

Από την υπό έκδοση συλλογή
«Καρίνα»

THE INFO POEM

Έχω φυλακίσει τη φύση σε
μια γλάστρα
σε προσέχω της λέω
πεινάω παλεύεις μ'
αποκρίνεται
μ' εκείνο τ' άρρητο
που υπαγορεύει στο χέρι
σου το τι το
έτσι το μόνο να
μη γράψεις άλλο τίποτε
εκτός σηκώνοντας μία σημαία
ευκαιρίας έγχρωμη στις
πόλης
την αρρώστια ρουφηγμένη ν'
αναζητάς τη στιγμή που
θα πάψεις να ξέρεις γράμματα
ανοίγοντας τη γνώση του
πρωτόγονου

Από τη συλλογή
«Ο Κρατήρας του Γέλιου μου»

ΕΔΥΩ ΑΙΔΟΙΟ

συντάσσοντας τις ράχες των εντύπων
ο χάρτης προσγειώθηκε στ' αεροδρόμιο
του κρανίου οι μοίρες των θεϊκών ανέμων
νυχτερίδων περιπολούσαν στο θόλο
στάζοντας αίμα πιστές στο κάλεσμα
άκουγαν κι έβλεπαν τα γράμματα άλματα
του ριψασπιδοφόρου η Ταυροπόλος
όρκιζε κόρες ή νύμφες αμαζόνες ή
κυνηγέτιδες στην έσχατη άγρα η
Κύπριδα λάκισε μες στην ορμή ενός
φασματικού ερωτιδέα η ταγιαρισμένη
οπισθοφυλακή βάφτιζε σ' ελαιόλαδο τους
εμπροσθοφύλακες διεκπεραιωτές της το
φρύδι ανάμεσα στις αρμυρήθρες κυμάτιζε
απ' τη Φανερωμένη ως τον Αιγιαλό καθώς
το έρεβος υποχωρούσε η γυναίκα που
λαχταρήθηκε παράφορα προσδιόριζε την
πόλη το παίγνιον ήταν ή μύριζε άνισο
άνηθο η οργή άγγιζε ακατάπαυστα το
γελοίο το ό,τι σφηνωμένο στο νου όπως
το νύχι εισχωρεί και ενοχλεί το κρέας
τραυλίζοντας τα οράματα σφυρίζανε
τη λατρεία του χορού των γραφιάδων
αυτόματα γεννήθηκε το ρήμα κάτι
ωσάν φιλι κύμα ή φύγε τέλος πάντων
συνομιλίες με τ' απ' εκεί πώς να λυγίσουν
τα μάτια που έδιναν σίδερο μολύβι και
χαλκό τους κύκλους των κατόπτρων πώς
να διαγραφεί η πορεία που σχημάτιζε η
τρέλα του βλέμματος πρέπει ν' αδειάζει ν'
αντέχει την επέλαση να ζει το καρφί να
ζει τον θάνατο χτυπώντας ευθεία κέντρο
τη σαπίλα εισδύοντας στο δέλτα η αέναη
ερωτοτροπική διαστροφή του μοντέλου
έτσι οφείλει να ρουφάει την πνοή έτσι
οφείλει να στεγνώνει το σώμα έτσι οφείλει
να πνίγει την αγάπη να τι μαγεύτηκε κι
αρνιέται τον Αλάστορα ●

ψι ψι γιοκ [ξένια κακάκη]

προτίμησε τις πτώσεις από τις εκ-
πτώσεις

ειδικά και πάντα
αφού η ζωή αποφάσισε να νταραβερίζεται με
ψήγματα μίγματα
πολλαπλών ψι ψευτανθρώπων
τύπου

ψε ψε ψευτοεραστών
ψε ψε ψευτόφιλων
ψε ψε ψευτοφιλοσόφων
ψε ψε ψευτοπολιτικών
καλύτερα ο στιγμιαίος πόνος
της χοντροκομμένης πτώσης –σκέφτηκε-
παρά η διαρκής κατάντια
της καμουφλαρισμένης έκπτωσης.

Κι από τότε αιματηρώς κοπανιέται μεταξύ γης και ουρανού
εκείνο το κορίτσι

Αλλά για εκπτώσεις ούτε λόγος
τις έτζασε ανεπιστρεπτί γιοκ. ●

αποσυρση
ραδιοφωνου
ΤΩΡΑ

chi me res gr

click me
web radio

«Είναι τόσο ανόητος», είπε το κλειδί του αυτοκινήτου στο κλειδί της εξώπορτας. «Κάθε φορά που μας ψάχνει, νομίζει ότι δεν θυμάται πού μας έχει βάλει. Φαντάζεσαι να μάθαινε ότι ένα κλειδί της δικής μου μάρκας, παραμένει ακίνητο μόνο όταν βρίσκεται στο οπτικό πεδίο ενός ανθρώπου;».

Το κλειδί τεντώθηκε να αναδείξει την πολυτελή καταγωγή του, δηλαδή τα τρία κεφαλαία γράμματα στην πλαστική λαβή του. Το Β λόγω εκτοπίσματος δεν άφηνε πολύ χώρο στο Μ και στο W, αλλά το μήνυμά τους ήταν αρκετά ξεκάθαρο για ανθρώπους και κλειδιά.

Το κλειδί της εξώπορτας συμφώνησε σιωπηρά.

Το πιο μικρό κλειδάκι του μπρελόκ, μισοσκουριασμένο και ξεχασμένο ακόμα και από την πόρτα που ανοίγει, αν και κρατιόταν για αρκετή ώρα, λύγισε τελικά.

Κυριολεκτικά.

Να τι είπε:

«Να μιλάτε καλύτερα για το αφεντικό. Χωρίς αυτόν θα κατατούσατε άχρηστα αντικείμενα».

«Σαν εσένα;», του πρόφτασε κουνάμενο συνάμενο το κλειδί του αυτοκινήτου.

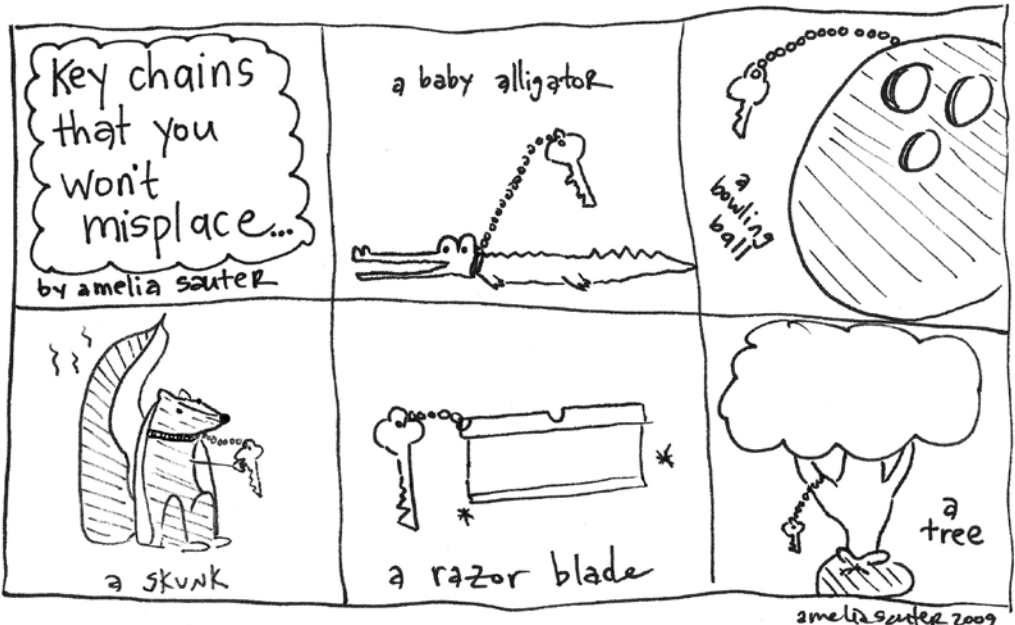
«Βρε άντε σπάσου», απάντησε το μικρό κλειδάκι.

«Σιγά μη στραβοανοίξεις μωρή σκουριάστρο», συνέχισε το πολυτελές κλειδί τις προσβολές.

«Ό,τι και να λες ηλίθιο, να ξέρεις ότι από το ίδιο μπρελόκ κρεμόμαστε όλοι. Τι νομίζεις δηλαδή, ότι εσύ είσαι λιγότερο αλυσοδεμένο από εμένα;».

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε μια ανθρώπινη φωνή από το μέσα δωμάτιο.

«Πού στο διάολο έβαλα πάλι τα κλειδιά μου;». ☹

δυο βδομάδες αφότου έφυγες άρχισαν να φυτρώνουν λουλούδια σ' όλα τα σημεία όπου μ' είχες αγγίξει. έτσι μέρα με τη μέρα μεταμορφωνόμουν. γινόμουν ένα σάρκινο μπουκέτο, ένας περιφερόμενος κήπος, περπατούσα στους δρόμους ρουφώντας άπληστα τον ήλιο κι επιδεικνύοντας τα σημάδια μιας ιστορίας που ήθελα να μείνει μυστική - μα πώς να 'κρυβα τα σπόρια από την άνοιξη;

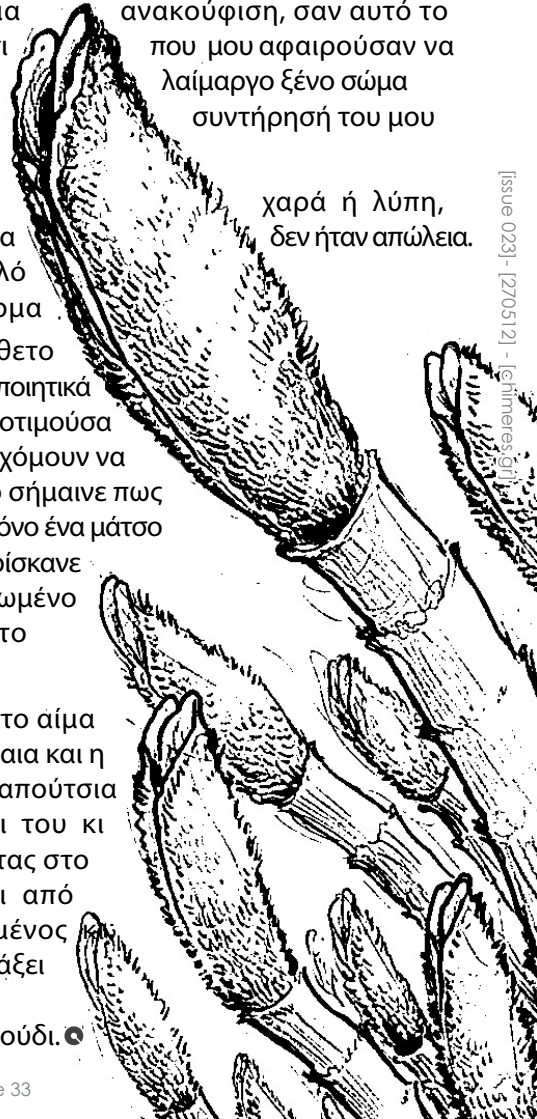
μια μέρα ένας αφηρημένος περαστικός έσκυψε κι έκοψε ένα γεράνι από το γονατό μου ενώ ξεκουραζόμουν σε ένα παγκάκι.

(ήταν παράξενο γιατί, ενώ πόνεσα σαν κάποιος να ξερίζωνε ένα κομμάτι από το σώμα μου, ένιωσα την ίδια στιγμή μια ανακούφιση, σαν αυτό το κλάδεμα να μου κανε καλό, σαν το κομμάτι που μου αφαιρούσαν να μην ήταν ακριβώς δικό μου, αλλά ένα λαιμαργο ξένο σώμα που τρεφόταν από το σώμα μου και που η συντήρησή του μου κόστιζε ακριβά.)

ακόμα κι έτσι δε μπορούσα να πω αν ένιωθα ήμουν ωστόσο σίγουρη ότι αυτό που βίωνα βλέπεις μου 'χε περάσει ήδη απ' το μυαλό πως τα λουλούδια που κάλυπταν το δέρμα μου δε μου ανήκαν κι ότi μάλλον το αντίθετο ήταν που συνέβαινε. όμως παρόλα τα προειδοποιητικά σημάδια, παραδέχτηκα στον εαυτό μου, θα προτιμούσα να έμεναν για καιρό ριζωμένα μέσα μου κι ευχόμουν να 'φταναν ακόμα πιο βαθιά, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε πως μέχρι το χειμώνα θα 'χε απομείνει από μένα μόνο ένα μάτσο κυκλάμινα, ή ακόμα κι αν εξ' αιτίας τους με βρίσκανε οι φίλοι μου πνιγμένη, με το στόμα μπουκωμένο μπουμπούκια και τα πόδια καρφωμένα στο πάτωμα να παριστάνουν τις ρίζες...)

από την έκπληξη δεν έβγαλα μιλιά, όμως το αίμα μου ευτυχώς δε ντράπηκε. πετάχτηκε βίαια και η ριπή πιπίσισε το πεζοδρόμιο, τα πάνινα παπούτσια του αθώου κλέφτη, το λινό του παντελόνι του κι ακόμα και το δεξί του μάγουλο, αφήνοντας στο ωραίο του πρόσωπο ένα μόνιμο σημάδι από χαστούκι. εκείνος αναπήδησε ξαφνιασμένος αμέσως το 'βαλε στα πόδια, χωρίς να κοιτάξει πίσω και χωρίς να σταματήσει στιγμή να σφίγγει στη χούφτα του το ματωμένο λουλούδι. ●

χαρά ή λύπη,
δεν ήταν απώλεια.

[issue 023] - [270512] - [catherine's art]

Λούμπεν ρομάντζο (Ιδημήτρης ροβολάς)

**Το μωρό μου μαγειρεύει
κάτω από τη μύτη του Μπολντρίνι
60 ml νιτρικό οξύ, μια πρέζα γλυκερίνη
όλα ανακάτεμα σ' ένα μπολ με προιονίδι**

**να σου αγοράσω ασήμι, με ρούχα να σε ντύσω
στα γενέθλιά σου καθωσπρέπει θες να σε στολίσω
μισό ντεπόζιτο στη νύχτα της Αθήνας,
τέσσερεις τόνοι λαμαρίνα και 110χλμ μέσα σε μια βιτρίνα**

**έργο λες να δούμε, το τσιγάρο σου τελειώνει
κάτω μας παρέες παίζουν και κλωτσάνε ένα μπιτόνι
στο σινεμά της γειτονιάς μας
εκρήξεις βλέπουμε όλοι οι πυρομανείς σ' ένα μπαλκόνι**

**χαμηλώνεις τη μουσική
δεν σε προσέχω μου λες, πως είμαι φαντασμένος
και κοιτώ σαν μιλάς λες και είμαι υπνωτισμένος
τι να κάνει 9 το πρωί στην πλατεία ένα όπλο και ένας γέρος**

**ποιός ζηλεύει αυτούς που κοιτάνε την δουλειά τους
όταν στο κρεβάτι βρίσκονται κλείνει αυτή το στόμα της
και αυτός τα αυτιά του**

**θέλω να με ανατινάξεις σαν το χρηματοκιβώτιο
του δημάρχου**

**εμένα θέλω να χαϊδέψεις μέχρι να κοιμηθώ
λίγο τα μαλλιά μου**

Issue 029 - [270512] - lehmarses@i

Μεταβιβάσεις σαν λύκοι που απε
κάτι που δεν θυμάσαι εχόμενα
σαν αγαπώ έναν άνθρωπο με όλη
Ίσως η έλλειψη αποδοχής αγάπης
όπως της πρίζας. Ή της θηλής.
υπάρχει ένα χωριό Αιμίλιος
διέταξαν. Γραφή μη επέμβαση.
στους λάθους ανθρώπους. Οι
την φάντα. Υποσχέσεις μη
ματιά μαύρη διπλή. Άραγε επι

Ζω βασικό. Πλησίον βουνών και
Γράφω βασικό πλάι χορνεμένων

Η τρέλα της παράκλησης της
Αυτή η μοίρα να σε τοποθετούν

Ποιό είναι πιο απελευθερωτικό;

Ένας μηχανισμός απομάκρυνσης
έναν κόσμο γεμάτος αδαείς χα
λουλούδια πλάι γεμιστήρων.

Αστέρια καρφωμένα στις κορυφές

Ζώντας ανάμεσα σε privates. Με κινητά.
Λαχταρώ τη θάλασσα. Σε λίγο θα προ
φυλακής που μου έδινε προβάδισμα και ολίγον
κίτρινα λουλούδια. Τα έκοψε. Τα τοποθέτησε
ξυπνάς με κάτι ορέξεις. Μακάρι να υπήρχε ακόμη
της Φιλαδέλφεια. Go figure.

“Έλα την φώναξα. Μια από αυτές τις γύφτισσες
ρούφηξε. Μετά από μια βδομάδα ξαναπέρασε.

Μου είπε τον πιάσανε για χασισέλαιο. 120 γραμ

Στο καφενείο ο Θόδωρος αλληλοκοιτάζεται

Στις διαφημίσεις ούισκι και μπύρας

γνωσμένα θέλουν να γίνουν σκυλιά, το είδος της αμετανόητης λαβ, φαντάσθηκες εικόνων ερχόμενα αρωμάτων μασκ που τρίβεσαι μην ξεφηχάσεις, ίσως να είπες κάτι μου τη ζωή, αυτό το φασιστικό γονίδιο που έχω κληροδοτήσει από κάπου μυστήρια. να οδηγεί στον φασισμό. Προσοχή στον ουσιαστικό σύνδεσμο γενικής. Θηλυκής Και στα κόμματα προσοχή. Γενικά στις αναπνοές. Στην πόλη των αγριογούρουνων με βομβαρδισμένους σκελετούς. Δύσκολα να κινείσαι και εσύ στην γραμμή που θα το ξαναπώ. Τα μαλλιά, η ομορφιά, η εξυπνάδα και τα μεγάλα πουλιά σπαταλώνται ρώσοι φαντάροι προτιμούν πέτσι. Οι έλληνες έχουν μια αυξανόμενη τάση προς χρήση εθνικών ονομάτων. Μα πως αλλιώς; Μικρή ξανθιά γραμματέας άποψη μόνη τρέπουν στους φαντάρους να φιλιούνται;

βομβαρδισμένων χωριών. Απουσία όψης κόκκινου μόνο επιδέσμων ομαδαρχών. φαντάρων. Χάρηκα κοινωνίας πολύ.

ανθρώπινης επαφής της ζεστής της άγριας της παρακλητικής.

μεταξύ βουνών χιονισμένων και εκεί να ξέρεις να ουζάρεις την αγάπη ιδίως.

Ένας υψωμένος τοίχος ή υψωμένα κάγκελα;

να αρπάζουν τα κοράκια ψωμίχουλα μάτι εντοπισμός βαθύ κόκκινο απουσία ρούμενους σχεδόν λειτουργικούς ανθρώπους. Η ζέστη γεννάει κίτρινα άνοιξη

βουνών. Ναι, εσύ, μάζεψε τους αποκόπτες χρυσάνθεμων. Δεν είναι προβλεπόμενοι.

Ενίστε με θλιμμένα μάτια. Σίγουρα κενά εκτός. Τώρα που ο ήλιος διανύσει. βλέψουμε το αν έχεσε ή όχι ο Θεμιστοκλής πριν τη Σαλαμίνα. Αυτή η κατηφόρα της αέρα. Αποχωρίστηκε άδειας από τον ουλαμό για να κατουρήσει. Επισκόπευσε δυο δίπλα στους γεμιστήρες και στα χαρτόνια. Για να φουσκώνει η εξάρτηση. Τα πρωινά αυτή να στις ικανοποιήσει τηλεφωνικώς. Η μαξιλαροθήκη μου έρχεται από το depot

που περνάνε. Την πήρα μέσα. Γιατί με πέρασες; Θα με πληρώσεις. 10 ευρώ. Τον Της ξαναέδωσα 10 ευρώ. Α, τώρα θέλω 50 ευρώ. Τόσα μου έδωσε και ο παπάς."

μάρια. 6 μήνες θα φάω.

λάγνα με έναν ημιφαλακρό τύπο.

κανείς δεν έχει μπυροκοιλιά. Διαθέτω ένα γνήσιο μίσος ανθρώπων αρχές ομιλίας. ●

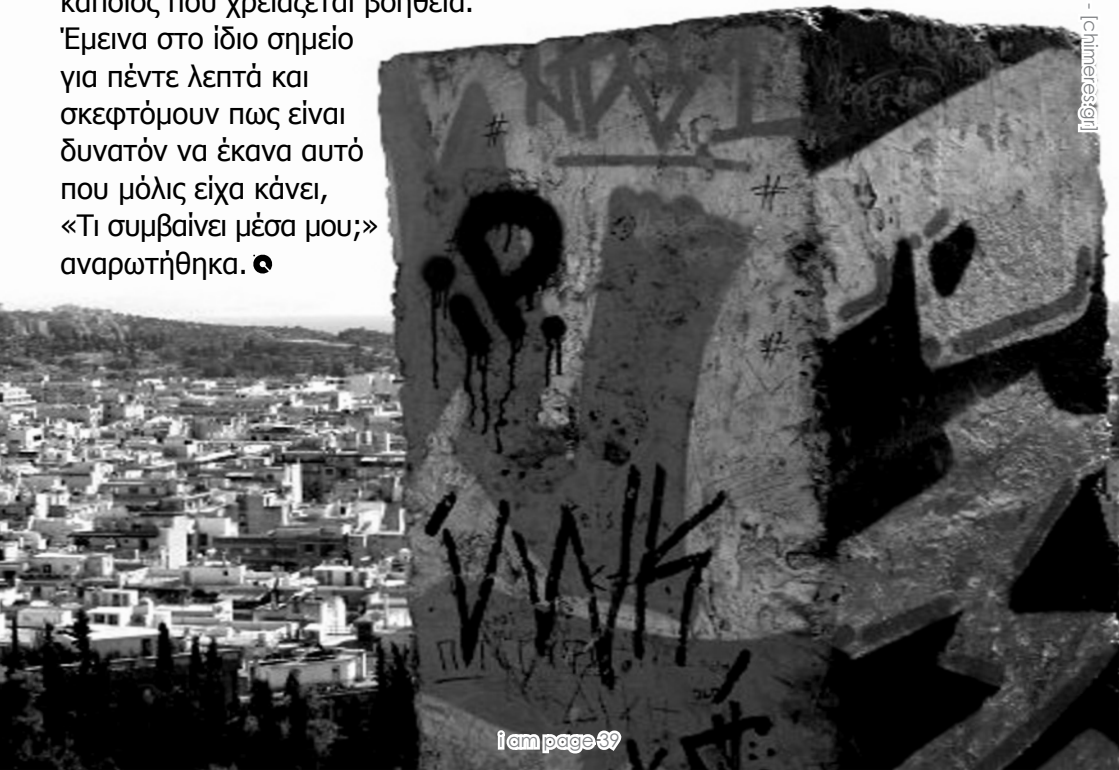
Ο λόφος του Στρέφη δεν μου είχε φανεί ποτέ ξανά τόσο άσχημος και επικίνδυνος. Στεκόμουν στην ταράτσα του κλειστού γυμναστηρίου στους πρόποδες του λόφου παρατηρώντας τη μισή Αθήνα να ξανοίγεται κάτω από τα πόδια μου. Πιο συγκεκριμένα έβλεπα το άσχημο μέρος της Αθήνας, ένα απέραντο αστικό τοπίο βγαλμένο από τη δεκαετία του 80 και πηγμένο στο νέφος. Ο πύργος των Αθηνών μου έκανε για πρώτη φορά εντύπωση καθώς ξεπρόβαλε από το σκοτσέζικο, λόγω νέφους, σκηνικό και μου θύμιζε έναν γερασμένο και κουρασμένο κακό γίγαντα που λόγω του μεγέθους του αλλά και της φήμης του παρελθόντος κρατούσε με το ζόρι αιχμάλωτη την πόλη. Παρατηρώντας τις περίπλοκες κεραίες του, πράγμα που πρώτη φορά έκανα, σκέφτηκα πως μέσω αυτών κατευθύνει τα αεροπλάνα που πετάνε πολύ ψηλά στον ουρανό και αφήνουν πίσω τους αυτές τις διπλές λευκές γραμμές. Ίσως αυτός ο καπνός στην πραγματικότητα να είναι εκατομμύρια μικροσίπ, τα οποία διασκορπίζονται παντού, εισχωρώντας μέσω του αναπνευστικού συστήματος στον οργανισμό μας και δίνοντας στον Γίγαντα των Αθηνών τον πλήρη έλεγχο του σώματος και της σκέψης μας. Αυτή η ιδέα άρχισε να με κυριεύει όσο συνέχιζα να κάθομαι στο ίδιο μέρος κι έτσι αποφάσισα να κάνω μια βόλτα για να ηρεμήσω.

Καθώς περπατούσα κοντά στο Σύνταγμα, είδα μια εικόνα που μου έφτιαξε τη διάθεση. Έναν νέο πατέρα να περπατά με τη μικρή του κορούλα χεράκι – χεράκι στο δρόμο. Αυτός γύρω στα 30 και κάτι, ψηλός και όμορφος, από εκείνους τους ανθρώπους που σου βγάζουν υγεία. Κοιτώντας τον στο πρόσωπο έβλεπες μία λάμψη στα μάτια του και σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο που περπατούσε γύρω του, δεν είχε το αρρωστιάτικο λευκό χρώμα αλλά ήταν

ζωηρόχρωμος. Κουβαλούσε στους ώμους του τη μικροσκοπική ροζ τσάντα της κορούλας του και την κρατούσε στοργικά από το χέρι λέγοντας της κάτι που την έκανε να γελά. Ένα χαμόγελο είχε σχηματιστεί και στο δικό μου πρόσωπο νοιώθοντας για λίγο μέρος αυτής της εικόνας. Θέλησα να πάω να τους μιλήσω επειδή ένιωθα τόσο οικεία κοντά τους, ήθελα να είμαι μέρος της παρέας τους. Πίστευα πως αν γίνουμε φίλοι, θα ζωηρέψει και το δικό μου χρώμα και πως θα είμαι κι εγώ χαρούμενος. Τους πλησίασα με γρήγορο βήμα και χωρίς να έχω σκεφτεί καν τι θα τους πω, μεγάλο λάθος. Το γοργό μου βήμα τράβηξε τη προσοχή του πατέρα ο οποίος με κοίταζε να πλησιάζω, μόλις έφτασα σε μία κοντινή θέση, ίσως απειλητική αν το δεις από την πλευρά του, άνοιξα δυστυχώς το στόμα μου. «Δεν είμαι παιδεραστής αλλά αν ήμουν θα μου άρεσε πολύ η κορούλα σας» είπα, σκεπτόμενος συγχρόνως ότι μάλλον θα πρέπει να κανονίσω ένα ραντεβού με ψυχίατρο αρκετά σύντομα και περιμένοντας να δεχτώ γροθιά στο πρόσωπο. Η αντίδραση του πατέρα με εξέπληξε, γύρισε και με κοίταξε με το πιο αμήχανο βλέμμα που έχω δει στη ζωή μου, τα μάτια του άνοιξαν απότομα από έκπληξη ίσως και φόβο μα ξαναπήραν το κανονικό τους σχήμα σχεδόν αμέσως. «Ευχαριστώ» είπε προσπερνώντας με βιαστικά όπως προσπερνάω εγώ τους ναρκομανείς στη γειτονιά μου όταν μου ζητάνε χρήματα. Για λίγο ένιωσα σαν αυτούς, διότι αντιμετωπίστηκα ως κάποιος που δεν αξίζει να τον χτυπήσεις ή να τον παραδώσεις στην αστυνομία, σαν να είμαι κάποιος που χρειάζεται βοήθεια.

Έμεινα στο ίδιο σημείο για πέντε λεπτά και σκεπτόμουν πως είναι δυνατόν να έκανα αυτό που μόλις είχα κάνει, «Τι συμβαίνει μέσα μου;» αναρωτήθηκα. 🍀

Είχε αρπάξει στην αγκαλιά του την κόκκινη γραμμή, αυτή που χώριζε εκείνον απ' το χάος και όλο του ξεγλίστραγε. Οτι είχε απομείνει από αυτόν, βρισκότανε καθισμένο τώρα σ' ένα βαγόνι του μετρό. Προορισμός του το αεροδρόμιο. Θα το 'σκαγε, το είχε αποφασίσει. Θα έφευγε με τρόπο ασύντακτο, πέρα, μέχρι το Άμστερνταμ κι ακόμη πιο μακριά. Στα τριανταπέντε του είχε χρεοκοπήσει σε όλους του τους τομείς. Βρισκόταν στον αέρα μιας πατρίδας που δεν υπήρχε πια. Τι απομένει σε άνθρωπο δίχως προοπτική; Ίσως μονάχα τ' όνειρο.

Το βαγόνι κινούνταν στις γραμμές με μία επαναλαμβανόμενη κίνηση σχεδόν διαλογισμού, κι έτσι, παρασυρόμενος από το γεγονός αυτό, έγειρε το κεφάλι του και έκλεισε τα μάτια.

Το τρένο έκανε στάση και τότε ήταν που είδε απ' το παράθυρο του στην αποβάθρα να τον καλεί ένα παιδί. "Έλα" του φώναζε και λύγιζε την παλάμη. Εκείνος δεν το σκέφτηκε ξανά, άρπαξε την μικρή του τσάντα και βγήκε στην στάση αυτή. Βρέθηκε δίπλα στο παιδί. "Από εδώ" του είπε ο μικρός και του 'δειξε τα κυλιόμενα σκαλιά. Εκείνος, παθητικά, υπάκουσε κι αφέθηκε να ανυψωθεί σε αυτά. Έφτασε μέχρι πάνω. Βρήκε ερείπια σύγχρονα. Αντάμωσε πρωτεύουσα κατακτημένης χώρας. Σιχάθηκε το θέαμα και κοίταξε πίσω τον μικρό που τώρα ωρνούτανε μονάχος του από κάτω: "Πιο ψηλά! Συνέχισε να ανεβαίνεις! Έχει κι άλλο! Συνέχισε!". Αφέθηκε ξανά σε μία απόκοσμη άνοση και πλάι του είδε φιλόσοφους περιπλανώμενους μέσα σε άσπρα ρούχα. Είχανε περιέλθει σε φάση περιουλλογής, κύκλους διέγραφαν μικρούς, μα του 'ριχναν κλεφτές ματιές κι εκείνου. "Σκέψου κάτι κι εσύ. Μην μας αφήνεις μόνους!" του διαμήνυσε κάποιος από αυτούς. Ο ταξιδιώτης, τον κοίταξε σαστισμένος, μέχρι που κάποια σύννεφα πυκνά μπήκανε ανάμεσα τους και του 'κοψαν την θέα. Πράγματι, προσπάθησε κάτι όμως να σκεφτεί.

Μετά είδε συνωστισμό, κόσμο πολύ που ήτανε μαζεμένος. Κυρίως νέοι και παιδιά. Φορούσαν φτερά στην πλάτη και σπρώχνανε όλοι μαζί με δύναμη μια πέτρινη σφαίρα σαν υδρόγειο, που ήτανε θεόρατη. Κάποιος από το πλήθος, ο οποίος πίεζε κι αυτός τον ώμο του μπροστινού του, σταμάτησε και τον είδε. "Έλα μαζί μας" φώναξε. "Τι κάθεσαι και κοιτάς; Έλα, βαλθήκαμε να μετατοπίσουμε όλοι μαζί τον άξονα περιστροφής της!... και έναν πόντο να κουνάμε την κάθε μέρα που περνά, αυτό μας είναι αρκετό!" Εκείνος, παράτησε την τσάντα του και σήκωσε τα μανίκια, δίστασε και τελικά η σκάλα δεν άργησε να τον οδηγήσει μπροστά σε μια γυναίκα. Ήταν ντυμένη θεϊκά μα κάθονταν θλιμμένη. Κρατούσε το ανοιχτόχρωμο, ξανθό της το κεφάλι. Είχε κι ασπίδα καταγής που ήταν παρατημένη. "Τι αξία έχει ο μύθος όταν δεν σου 'μεινε πιστός για να τον αισθανθεί;" μονολόγησε χωρίς να τον αντικρύσει.

Ο ταξιδιώτης δεν ήξερε τι θα 'τανε σωστό να πει, πώς θα 'πρεπε να αντιδράσει.

χάος

όνειρο

Τότε είδε πέρα, απ' της ομίχλης την μεριά, να έρχεται γυναίκα που κράταγε ενός παιδιού το χέρι. Δεν ήταν άλλο απ' το παιδί οπού πρωτύτερα εκεί τον είχε οδηγήσει. Το κοίταξε αυτός κατάματα και ύστερα του είπε: "Είναι όνειρο αυτό που ζω, αυτή δεν είναι η αλήθεια;" "Όνειρο είναι, ναι" απάντησε ο μικρός "όμως υπάρχω και στα αλήθεια. Μέσα απ' τα μάτια μου αυτά, κάποτε την ζωή αυτή, ζωγραφική την έβλεπες". Στράφηκε εκείνος ύστερα στην όμορφη γυναίκα που κράταγε το χέρι του αγοριού. "Εμένα" του είπε αυτή "με έχεις ξαναδεί και σ' άλλο όνειρο, μα ακόμη δεν μ' έχεις συναντήσει".

Εύπνησε ταραγμένος. Το τρένο εξακολουθούσε να κάνει την ίδια επαναλαμβανόμενη κίνηση. Δεν άργησε να φτάσει στο αεροδρόμιο. Με την ψυχή έξω απ' το σώμα περιπλανήθηκε στους γύρω χώρους άσκοπα. Τότε την είδε από μακριά, τη γνώρισε. Ήταν η κοπέλα του ονείρου. Στεκόταν κάπου απόμερα, ψηλά, έτοιμη να βουτήξει στο κενό. "Στάσου!" της φώναξε σπαραχτικά και έτρεξε κατά εκεί. Έφτασε μέχρι δίπλα της, της κράτησε το χέρι. Εκείνη όμως συνέχισε να βλέπει το κενό. "Οι θεοί έχουνε εξοργιστεί" του είπε λυπημένα. "Δεν ωφελεί να με κρατάς. Μαζί μας πια μένει η Νέμεσις. Κοίτα τριγύρω σου την άπνοια, μας στείλανε το χάος. Θα πρέπει μόνο τώρα να δείξω δυνατή, γιατί τη θυσία αυτή της Ιφιγένειας έχει ήδη δρομολογηθεί να πάθει η γενιά μας".

"Σε είδα πριν σε όνειρο" βιάστηκε αυτός να πει. "Σε αυτό κάποιοι σοφοί ιδρώνανε να βρουνε μία λύση, κάποιοι άλλοι βαλθήκανε να κάνουν τους αγγέλους, να βγούνε έξω απ' τη γη και από εκεί να σπρώχνουνε, τα πράγματα να αλλάξουν!" Αυτή μόνο τον κοίταξε. Χωρίς να πούνε άλλα, χωρίς το χέρι της να αφήσει, κατέβηκαν πάλι τα σκαλιά και πήγανε απέναντι. Περιμέναν άλλο τρένο. Θα έψαχναν να βρουν μαζί την στάση αυτή ξανά.

Ήταν περίεργο, αλλά και οι δυο τους αυτή τη νύχτα την παράξενη, έπαψαν να αισθάνονται πως ζούνε απλά μέσα σε χάος. Για την ακρίβεια, τώρα βρίσκονταν μεταξύ χάους κι ονείρου. ●

Ο πρόεδρος ανεβαίνει στο έδρανο και φοράει τα γυαλιά του. Ανακατεύει τα χαρτιά του και σταματάει σ' ένα φάκελο ικανοποιημένος. Τη στιγμή που φέρνει το χέρι στο στόμα για να ξεροβήξει μια σφαίρα διαπερνά τη στρογγυλεμένη χούφτα του και προσπερνώντας τον ουρανίσκο χώνεται βαθιά μέσα στο κεφάλι του. Το σώμα του τραντάζεται προς τα πίσω και χτυπάει στον τοίχο ενώ κόκκινες σπίθες εκτοξεύονται από τα ρουθούνια και τα αυτιά του, πυκνός καπνός ξεχύνεται από το ανοιχτό του στόμα και τα μεγάφωνα μεταδίδουν σε όλη την αίθουσα έναν ανατριχιαστικό τσιτσιριστό ήχο σαν ηλεκτρικό πνιγμό μαζί μ' ένα μεταλλικό μπουρδούκλωμα που ολοένα και δυναμώνει. Οι μεταφραστές αμήχανοι και παγωμένοι σιωπούν μπροστά στα μικρόφωνα τους και σ' αυτή την άγνωστη γλώσσα. Το σώμα του πρωθυπουργού τινάζεται και ανεβοκατεβαίνει στον αέρα, χτυπιέται σαν επιληπτικό και οι επαναλαμβανόμενοι σπασμοί του συμπαρασύρουν τα φώτα της αίθουσας που αναβοσβήνουν ταχύτατα ακολουθώντας το ρυθμό, οι λάμπες στις θέσεις των βουλευτών σφυρίζουν όλο και πιο δυνατά και αρχίζουν να εκρήγνυνται η μία μετά την άλλη μέχρι που μια εκκωφαντική έκρηξη βυθίζει τη Βουλή σε παχύ σκοτάδι και νεκρική σιγή.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα το φως επανέρχεται και όσοι δεν τραυματίστηκαν βαριά, ξεπροβάλλουν με επιφύλαξη πίσω από τα έδρανά τους και σκανάρουν με το βλέμμα την αίθουσα για να ξεσπάσουν σ' ένα πανικόβλητο μурμουρητό. Το φλεγόμενο σώμα του πρωθυπουργού καίγεται καρφωμένο ψηλά στο ταβάνι και λίγα μέτρα πιο κάτω από τον λαιμό το κεφάλι του κρέμεται και κάνει ανάποδα κούνια, δεμένο σε μια δέσμη εκατοντάδων χρωματιστών καλωδίων που εκτείνονται μέχρι το πάτωμα και ξερνάνε καπνό. Το μακάβριο πηγαϊνέλα του κεφαλιού κάνει το μουρμουρητό πυρετώδες.

“Ησυχία!” φωνάζει κάποιος ξαφνικά και όλοι υπακούουν από συνήθεια. Μέσα από τη σιωπή αναδύεται αργά αργά ένας αναπάντεχος ψίθυρος που ξεσηκώνει τις τρίχες στις πλάτες των τριακοσίων. Όλοι κοιτούν το διπλανό τους μέχρι που μια κραυγή που ακούγεται από τις μπροστινές σειρές μας βοηθάει να εντοπίσουμε την πηγή του. Το μεταλλικό σαγόνι του κουνιστού κεφαλιού του πρωθυπουργού που πιο πριν έχασκε σαν τρύπα τώρα ανοιγοκλείνει ασταμάτητα για να επαναλάβει τις ίδιες λέξεις, τρομερά δυσδιάκριτα και ανάμεσα σε τόσα παράσιτα που κανείς δεν είναι σίγουρος πια αν αυτό που λέει είναι “σας ευχαριστώ” ή “θα αυνανιστώ”.

Ακούγονται σκόρπια χειροκροτήματα. Ένας άντρας κλαίει γοερά. Ποδοβολητά κατευθύνονται προς τις πλαϊνές εξόδους. Οι τηλεθεατές κάνουν ζάπινγκ και κατεβάζουν με το τσάι τους μια μπουκιά ψημένου τοστ με τυρί που έχει λιώσει κι έχει γίνει μαστιχωτό και κολλάει αφήνοντας συχνά κίτρινα απομεινάρια που ξεραίνονται στην κάτω δεξιά ή αριστερή γωνία των χειλιών. ☹

the neuron stimulation zine

[ideas; articles; viruses; painkillers; senses; stupidity; madness; interviews; little green people; mad writers; madder readers; brain pollution; science; music; movies; philosophy; irony; humor; disclosure; mind games; feedback; communication; creativity; contradiction; destruction; pleasure; self torture; math equations; comics; quantum determinations; questioning answers; answering questions; experiments; prophecies; phycoanalysis practice; non-lobotomized brains;]

συντακτική ομάδα:

. [baphomet] . [comzeradd] . [travis bickle]
 . [filthy pagan]

artwork:

. [famous woman walking incognito]
 . [konstantisdesign.blogspot.com]

εξώφυλλο:

. [tv kids, acrylic on canvas]
 . [aaron jasinski]

οπισθόφυλλο

. [graffiti στον τοίχο του ψυχιατρείου κέρκυρας]
 . [φώτο: γιώργος μανάδης]

επικοινωνία:

. ["περιοδικό χίμαιρες" τ.Θ. 42080, τ.κ. 12101]
 . [mail@chimeres.gr]

Θέλεις να κυνηγήσεις την χίμαιρά σου;

στείλε ένα demo και κάνε εκπομπή

στο **webradio** 🎵🎵

ή

στείλε το κείμενό σου για να συμμετέχεις

στο επόμενο τεύχος του

fanzine chimeres 🐛

copyleft:

. [διανέμεται με την άδεια "creative commons: attribution-non commercial-share alike" που επιτρέπει την ελεύθερη διανομή με παρόμοια άδεια και αναφορά στην πηγή, για μη-εμπορικούς σκοπούς]

διανομή ➡ chimeres.gr/zine/map/

αθήνα:

. αλφειός . λεμόνι . solaris . ελεύθερος τύπος
 . filt . εναλλακτικό βιβλιοπωλείο . πρωτοπορία
 . ναυτίλος . nosotros . αθήναιο . vinyl
 . φαρφουλός . μικρό cafe . χάρτες . floral
 . βραζιλιάνα . παγκάκι . βοτανικός κήπος
 . λάσπη . hackerspace.gr

Θεσσαλονίκη:

. metropolis bookstore . λωτός . σπύρτο

γιάννενα:

. θυμωμένο πορτραίτο . berlin . φιλοιστρον

λάρισα:

. las ramblas
 . τα κανάρια
 . mosh rit
 . κουρμπέτι
 . στέκι raratodos
 . στέκι ιατρικής

φλώρινα:

. εν φλωροίνοι

χαλκίδα:

. magaret tattoo story

πάρος:

. cafe cozy

πάτρα:

. cinema cafe

κύθηρα:

. αραχτοπωλείο

ηράκλειο:

. κατάληψη
 ευαγγελισμού

αγία άννα:

. vinylio

βόλος:

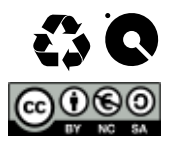
. feluca

κιάτο:

. musica es

χέρι με χέρι 🖐️

**chasing
chimeres
never
ends**

i am the under-cover...